

КАРЛА КАСИДИ
ДЯВОЛЪТ И ДЪЛБОКИЯТ
СИН ОКЕАН

Превод: Александър Величков

chitanka.info

От мига, в който прекрачва прага на самотния мотел на брега на океана, Дарлин Тейлър е обзета от лоши предчувствия. Да се довери ли на загадъчния Куинтин Маршал, който неудържимо я привлича?

*На моята Дарлин — все така да отблъскваш мрака и
да прегръщаш светлината*

ПЪРВА ГЛАВА

Дарлин Тейлър се надвеси над предпазната каменна стена и се загледа като омагьосана в пенещата се ярост на водата ниско долу. Бушуващите океански вълни прииждаха настъпателно с белите си шапки, за да бъдат тутакси погълнати от скалистия бряг. Ревът им отекваше в ушите ѝ като бумтеж на приближаваща буря, надигаше се и падаше заедно с променливия прилив.

Тя си пое дълбоко въздух. Мирисът на сол и на загниващи водорасли едновременно я привличаше и отвращаваше.

Привличаше и отвращаваше... Това обобщаваше до голяма степен чувствата ѝ, откак бе отседнала преди два дни в странноприемницата „Гарваново гнездо“. Нещо в този старинен хан на брега на щата Мейн дълбоко я тревожеше.

От мига, в който пристигна, тя бе преследвана от необяснимото усещане, че вече е виждала и преживяла всичко тук. Имаше нещо смътно познато в странноприемницата, като отдавна забравена песен, чиито думи витаят неуловимо на ръба на подсъзнанието ѝ.

Усещаше някаква енергия, твърде неприятна при това. Тя като че ли не се съсредоточаваше в определен човек или място, а поглъщаше целия хан и женената двойка, която то държеше. Дарлин непрекъснато се опитваше да я прогони от мисълта си, но тревожното чувство отказваше да я напусне.

— Дарлин!

Тя се обърна и видя собственичката Уилма Суонсън, която се приближаваше към нея. Дарлин потисна леко стенание. Белокосата птицеподобна жена се държеше натрапчиво майчински с нея от мига на пристигането ѝ.

— Ето те и теб, миличка. Къде ли не те търсих. — Тя улови Дарлин подръка и я потупа мило, а бръчките по бронзовото ѝ от загара лице се задълбочиха от широката усмивка. — Искам да те запозная с един човек... И той е гост на хана. Пристигна преди малко.

Дребната женица направо се тресеше от едва прикрита възбуда и Дарлин отново сподави стенание, осъзнавайки, че старицата е намислила да я сватосва.

— Просто се радвах на гледката, а и не съм облечена подходящо, за да се запознавам с когото и да било. — Тя приглади притеснено изтърканите си джинси, после вдигна ръка и прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса.

— Глупости — отсече госпожа Суонсън и заклати глава върху дългата си тънка шия. — Изглеждаш прекрасно, а тук вече доста захладя. Ще вземеш да настинеш. Пък и — усмихна се тя отново — мисля, че той много ще ти допадне.

Възраженията на Дарлин се оказаха напразни като пърхането на нощна пеперуда по мрежа срещу комари. С примирено кимване тя последва госпожа Суонсън и двете прекосиха големия вътрешен двор, покрит с каменни плочи.

Над тях се извисяваше ханът — голяма триетажна сграда, на която времето и атмосферата бяха придали цвета на сгъстени сенки. Той се издигаше нагоре като предизвикателство срещу скалистия ръб, на който бе кацнал, сякаш отказваше да склони глава пред морските води или да бъде погълнат от притискащата го от всички посоки гора.

Вместо да я посрещне гостоприемно като гостенка, ханът я караше да се чувства натрапница. Той не ѝ предложи никаква топлина, никаква покана да се възползва от удобствата му. Дарлин за пореден път се попита защо чичо ѝ Доналд се беше спрял на това място за нейната триседмична ваканция. Докато влизаха през задната врата, която извеждаше в дълъг коридор, Дарлин се стегна за срещата с „приятеля“ на госпожа Суонсън.

Ще се държа любезно и учтиво, но ще му дам да разбере, че съм дошла да си почина, а не да общувам, твърдо реши тя. Пое си дълбоко въздух, преди да влезе в големия салон. Както винаги, в голямата каменна камина гореше огън и прогонваше донякъде влажния хлад на есенната вечер. Стаята бе изпълнена с танцуващи сенки и за миг Дарлин си помисли, че вътре няма никой. Извърна се, за да погледне въпросително Уилма, но от старата жена нямаше и следа.

И тогава го видя. Беше седнал в стар фотьойл и се сливаше с дълбокия мрак, който го заобикаляше. Както винаги, Уилма не беше запалила лампите въпреки настъпващата вечерна тъма. По-рано

Дарлин намираше това за очарователно, но сега я подразни, докато изучаваше непознатия в полумрака на стаята. Той явно не я беше чул да влиза, защото дори не помръдна. Гледаше втренчено пламъците, сякаш прикован от танцуващия огън и виденията, които откриваше в него.

Дарлин виждаше само част от профила му, но това ѝ стигаше, за да остане с впечатлението, че се състои само от ъгли и остри линии. Нямаше капка мекота, нито намек за човещина или смиреност. Нямаше също така вид на човек, който би се зарадвал на нечия компания. Нещо в надменния ъгъл на главата, в излъчваната сила и чувство за пълен контрол говореха, че не би погледнал с добро око на всяко натрапничество.

Мога да отстъпя назад и да се махна, а той никога няма разбере, че изобщо съм била тук, каза си Дарлин и вече се канеше да се измъкне.

Но преди да е помръднала, той се извърна и я погледна.

За миг очите му задържаха огъня на камината и тъмните зеници отразиха червен пламък, който накара Дарлин неволно да ахне и да отстъпи стремително назад.

— Вие трябва да сте очарователната млада гостенка, която Уилма няма думи да нахвали — каза той и стана. Беше много висок, а гласът му — гладък като копринено наметало.

Профилът, обещал силно лице, не я беше излъгал. Тъмни и гъсти вежди се извиваха надменно над абаносови очи. Високи скули прорязваха загорялата кожа, подчертавайки правия нос и чувствената уста. Хубаво лице, което се налагаше властно, но същевременно криеше една напрегнатост, от която ѝ идеше да се обърне и да побегне.

— Аз съм Куинтин Маршал — протегна той ръка и за миг Дарлин се поколеба. Не ѝ се искаше да усети ръката си склучена в неговата. Нещо в него я тревожеше... нещо неуловимо... Тя пламна от неудобство, когато едната му вежда се повдигна озадачено и побърза да протегне ръка към неговата.

— Дарлин Тейлър — промърмори и принуди мускулите на лицето си да се насилят в дружелюбна усмивка, или поне; се надяваше, че е дружелюбна. Когато ръката му обгърна нейната, през тялото ѝ премина приятна тръпка от неочакваната топлина на кожата му, която премина през ръката ѝ и изпрати отзвук по цялото ѝ тяло.

Тя прекъсна допира с притеснен смях.

— Стреснахте ме в първия момент. Не ви видях, че сте седнали там.

Уилма не я беше предупредила, че мъжът е хубав като греха и надарен с не по-малка магнетична привлекателност.

— Извинете — каза той, но не му личеше да съжалява за това. — Тъкмо се канех да си наляя чашка шери. Ще ми правите ли компания?

Първоначалният ѝ инстинкт бе да му откаже. Нещо в този човек я караше да бъде нащрек. Беше твърде привлекателен и тя изведнъж си даде сметка, че прекалено много се пита как ли би се почувствала, ако тези невероятно чувствени устни се долепят до нейните.

— С удоволствие бих пийнала чашка — чу тя гласа ей сякаш издалече.

Защо не? Опита да се убеди. През последните две вечери, откак бе пристигнала, си бе позволявала по чашка шери пред камината, преди да се прибере в стаята си. Защо да променя навика си само защото тази вечер в хана има още един гост?

Седна в креслото с висока облегалка срещу неговото и го проследи с очи, когато той се запъти към подвижния бар в ъгъла на стаята.

Телосложението му беше в пълно съответствие със силата на лицето. Черните спортни панталони показваха недвусмислено, че по краката и бедрата му няма и грам излишни тлъстини. Антрацитовата копринена риза демонстрираше широки рамене и плосък корем.

Преди да се извърне към бара, Дарлин забеляза, че горните две копчета на ризата му са разкопчани и през процепа надничка кичурче косми. Изчерви се, когато той внезапно се обърна и я улови да го оглежда одобрително. Мъжът се усмихна. Усмивката му беше цинична, знаеща, и тя отново се притесни.

Промърмори едно „*благодаря*“, като внимаваше да не докосва ръката му, докато поемаше чашата с кехлибарена течност, която подаде. После той се отпусна в креслото си и я изгледа, а в тъмните му очи имаше нещо тайнствено, макар и не недружелюбно.

— И така, Дарлин Тейлър, какво ви води в „Гарвановото гнездо“?

— Тук съм на почивка.

— Така ли? — тъмните му вежди отново се повдигнаха въпросително. — „Гнездото“ не е типичното ваканционно място. От

хубава жена като вас бих очаквал по-скоро да предпочете плажовете на Флорида или нощния живот на Ню Йорк.

Тя отпи от шерито и поклати глава. Започна да се отпуска, усещайки как огънят я затопля отвън, а шерито — отвътре.

— Всъщност чичо ми Доналд ме убеди да дойда тук. Той е чест посетител на хана и реши, че неговата откъснатост от света ще ми подейства благоприятно. — Отново прочете любопитство в очите му и продължи. — През последната година се грижих за баба си. — Стомахът ѝ се стегна конвулсивно при спомена за жената, отгледала я от малко дете. — Беше много болна и... се помина преди месец. Чичо Доналд реши, че трябва да остана известно време насаме със себе си и да се поуспокоя, преди да реша как да продължа живота си... — Тя млъкна, осъзнавайки, че дърдори и казва на този човек много повече, отколкото е необходимо да знае. — Така или иначе, ето ме тук — завърши тя и сви рамене.

— Ето ви тук — Усмивката му не докосна загадъчните му очи. — Как намирате „Гарвановото гнездо“?

Дарлин се изправи. Напрегнатите му тъмни очи я смуцаваха. Отиде до големия прозорец, който гледаше към скалистия ръб и бушуващите води под него. Впери очи в далечното море, където просветляващият здрач хвърляше илюзорни бляскави следи по бурните вълни.

— Хотелът е добър — каза безразлично. — По-стар е, отколкото очаквах, и доста изолиран.

Отново погледна през прозореца и се замисли за странното тревожно чувство, което не я оставяше от първия ден на пристигането ѝ тук.

По-скоро усети, отколкото го чу да става от креслото си. Миг по-късно почувства присъствието му зад гърба си. Ноздрите ѝ се изпълниха с неговия мирис. Топлината на тялото му проникна в нея, без той изобщо да я докосне.

— Местността се е казвала Гарваново гнездо много преди да построят странноприемницата. По ръбовете на скалите гарвани са виели гнездата си, но вятърът и водата са ги унищожавали, преди да измътят яйцата си.

Тя отново се впечатли от мелодичната дълбина на гласа му. Ала образът, нарисован от думите му, не беше толкова приятен.

— Колко тъжно — каза Дарлин след минутно колебание. Здрачът изведнъж прекрати играта си със светлинните отблясъци и остави след себе си само смрачените от нощта вълни. — В целия пейзаж има нещо крайно диво — добави тя след малко.

— Така е, но и в дивото има своеобразна красота — отбеляза той.

Дъхът му погали тила ѝ с топлината си. Той се приближи поплътно до нея, отмести настрани тежката завеса, за да разкрие по-добре пейзажа отвън. Макар че не я докосна, тя усети близостта му със същата сила, както ако се бе притиснал до нея. Изведнъж се изплаши да не я докосне. Никак не ѝ се искаше.

Дарлин изведнъж усети устата си неприятно суха и мислено се примоли непознатият да се махне. Близостта му я задушаваше, пречеше ѝ да мисли. Обзета от внезапно отчаяние, тя отстъпи назад, по-далеч от него, върна се до креслото и седна. Отпи от шерито, за да накваси сухото си гърло, и насочи погледа си встрани от мъжа към пламъците в камината. Затъкна зад ухото си кичур лъскава светла коса и се вторачи в играта на огъня, изненадана от силата на чувствата си спрямо този съвършено непознат мъж. Отново поднесе чашата към устните си и довърши шерито.

Изведнъж ѝ се прииска да бъде далеч от този човек с тъмни, лишени от блясък, очи и чувствени устни, които караха цялото ѝ същество странно да потръпва.

— Ще се прибирам вече — каза тя и стана, като му отправи още една любезна, но насилена усмивка.

Той погледна часовника си и се опита да я придума.

— Но още е много рано, едва се е свечерило. — Очите му отново уловиха блясъка на огъня и засвяткаха в червено, което я притесни. — Най-приятни са тъмните часове на нощта.

Дарлин се изчерви. Нещо в този мъж и всичко в думите, които изричаше, бе прекалено предизвикателно, прекалено чувствено.

— Възпитана съм в духа на „ранна птичка рано пее“.

— Няма по-досадна мъдрост.

— Така е, но въпреки това се придържам към нея. — Тя остави празната си чаша на ниската масичка и го погледна в очите. — Благодаря ви за шерито и лека нощ, господин Маршал. Приятно ми беше да се запозная с вас.

И бързо излезе от стаята, като потисна желанието си да се обърне и още веднъж да го погледне.

Когато тя напусна салона, отнасяйки със себе си сладкия аромат на цветния си парфюм, Куинтин Маршал се отпусна отново в креслото с висока облегалка. Обърна зора си към дълбините на огъня, умът му бе все тъй изпълнен с видението на нейното лице.

Дарлин Тейлър. Беше много хубава. Овалното лице с цвят на слонова кост и големите сини очи ѝ придаваха израз на непокътната невинност. И все пак около нея витаеше една вродена чувственост, която веднага го привлече. Дори избелелите джинси и огромният пуловер не можеха да скрият красивите форми на тялото ѝ, които накараха кръвта му да закипи във вените. Той отпи глътка шери, наслаждавайки се на топлината на алкохола. Облегна назад глава и се опита да си представи вкуса и усещането на устните ѝ до своите, тежестта и топлината на гърдите ѝ в шепите си. Да, тя наистина бе безупречна. Сега разбираше защо я бяха избрали. От нея ставаше прекрасна невеста за Сатаната.

ВТОРА ГЛАВА

Още щом слезе на другата сутрин в трапезарията, Дарлин усети, че нещо е по-различно. До слуха ѝ долетя смях — звук, несвойствен за тази странноприемница на сенките. До пристигането на Куинтин Маршал тя бе единственият гост на хотела. Ала сега веселите звуци откъм трапезарията обявяваха присъствието на нови хора и из въздуха се носеше някакво странно чувство на очакване.

— А, Дарлин, ето те и теб — приветства я мъжът на Уилма Харолд Суонсън, когато тя се поколеба на прага на трапезарията.

Ако Уилма Суонсън напомняше на Дарлин за птичка, то Харолд много ѝ приличаше на крава с ваклите си кафяви очи и тромава походка, а лицето му бе застинало в израз на постоянно изумление.

— Добро утро, господин Суонсън — поздрави тя и забележа особената смълчаност на останалите. Поколеба се още миг на прага с чувството, че е прекъснала някакъв личен разговор.

— Ела, ела да ни правиш компания — усмихнато я подкани Харолд. — Това са много специални наши гости и тъкмо им разправях за теб.

Дарлин се усмихна притеснено. Защо трябва да разказва на хората за нея? Просто се опитва да бъде мил, реши тя, и да ме включи в компанията.

— Значи това е Дарлин.

Към нея се приближи хубава брюнетка с изискан вид.

— Аз съм Сюзън Бенет, а плешивецът ей там е моят съпруг, доктор Уил Бенет — посочи тя към противоположния край на стаята, откъдето помаха с ръка пълен плешив мъж. — Останалите са Милдред Уокър, нейният мъж Джери, Кен Бийчам и жена му Сара.

Дарлин кимна на всички присъстващи.

— Заедно ли пристигнахте?

— Да, снощи, но не едновременно — обясни Сюзън. — Ние всички се събираме веднъж в месеца и отсядаме тук в хана.

— Чудесно... Нещо като клуб — отбеляза Дарлин и промърмори „благодаря“, когато Харолд ѝ поднесе чаша кафе.

— Точно така... Макар че от трупата липсват трима. Очакваме ги тази вечер.

— Всички от един град ли сте... или може би имате еднаква професия? — попита Дарлин с любопитство, защото на вид бяха доста разнородна група. Милдред и Джери Уокър бяха поне е петнайсет години по-възрастни от останалите.

— О, не, просто имаме еднакви интереси и цели.

— Ето ни и нас! — влезе Уилма в трапезарията с пълен поднос в ръце и прекъсна разговора. — Сядайте около масата, а аз ще донеса останалото.

Закуската беше рядко вкусна, всички се държаха дружелюбно, ала Дарлин въпреки това усещаше някаква фалшива нотка в атмосферата, която я обви като наметало от лепкава сива материя. Не би могла да каже определено за какво става дума, не беше и нещо, изречено от присъстващите... Просто ѝ се искаше да бъде далеч от тези хора.

Особено я тревожеше нещо в доктор Уил Бенет. Червендалестото му лице беше смъртно познато, докоснато от нотка на нещо вече видяно — същото чувство, което натрапчиво я преследваше през последните три дни. Куинтин седна в срещуположния край на масата, мълчалив, някак си различен от останалите. Макар че не се обърна директно към нея, всеки път, когато тя вдигнеше очи, погледът му бе прикован в нея и я караше да се чувства все по-неудобно. Усещаше странните му очи, дори когато не го гледаше. Отчаяно се опита да съсредоточи вниманието си върху храната, но отново и отново погледите им се оказваха преплетени.

През цялата нощ се беше въртяла и мятала в леглото, преследвана от еротични, чувствени сънища. Сънища, в които двамата с Куинтин бяха главните действащи лица. Сънища, от които дори сега ѝ пламтяха страните. Погледна го и се изчерви, когато той се усмихна с интимна тайнственост, сякаш знаеше всичко за сънищата ѝ и ги споделяше с нея. Дарлин побърза да сведе поглед към чинията си и усети как бузите ѝ пламват неудържимо.

След закуска се извини и напусна компанията. Изпитваше необходимост да е далеч от всички и най-вече от Куинтин. Сивата

пелена, която тегнеше над нея, сякаш се разпръсна, когато вдиша свежия солен въздух на вътрешния двор. Седна с подскок на каменната преградна стена и се загледа във вълните, прииждащи и отминаващи, крещящи с глас, който по някакъв начин съумяваше да я успокоява.

За пръв път откак почина баба ѝ си даде сметка колко е сама на този свят. Чичо Доналд бе единственият и жив роднина, но не бяха много близки. Докато се бе грижила за баба си, приятелите ѝ се бяха придвижили в друга посока със своя живот и тя бе изгубила връзка с повечето от тях. И все пак въпреки самотата, тя бе доволна в момента от съществуването си. А и нямаше как да не бъде доволна с цялата тази дива красота край себе си. Дарлин въздъхна дълбоко. Над главата ѝ гръмко изкряска птица, сякаш я поздравяваше, и този звук допринесе за обхваналото я чувство на успокоение.

— Дарлин! — гласът на Уилма взриви покоя. Тя отвори очи и видя възрастната жена, забързана към нея, с лице, лишено от всякакъв цвят. — Слез, ако обичаш! Не сядай на стената! — Ръцете ѝ ръкомахаха яростно, порейки въздуха.

Дарлин побърза да скочи долу на каменните плочи.

— Извинявай. Не исках да те плаша.

Уилма я сграбчи за ръката ѝ силно я стисна.

— Може да паднеш, без да искаш, долу на скалите и сериозно да се нараниш... Дори да се убиеш! — Жената потрепери, сякаш ужасена от мисълта. — Ако нещо ти се случи, те няма да ми простят... — Тя се изчерви. — Искам да кажа... чичо ти... пък и аз... няма да си простя.

За кой ли път Дарлин усети как я обгръща тъмният облак на тревогата. Загрижеността на Уилма за безопасността ѝ бе прекалено напрегната, яростна и невероятно лична, за да се почувства спокойна.

— Нищо ми няма, Уилма, честна дума — каза тя, като се надяваше гласът ѝ да не издава раздражението ѝ. Известна доза майчинска загриженост бе допустима, но тази задушаваша вълна от закрилничество ѝ идваше много. — И без това реших да се поразходя.

И като не дочака Уилма да каже още нещо, тя прекоси двора и тръгна по пътеката към ръба на океана. Дишаше дълбоко, като се опитваше да си възвърне изгубеното чувство за покой, което я бе обзело преди появата на Уилма. Стигна края на пътеката и пристъпи предпазливо към ръбестите големи камъни, които бяха не само

хлъзгави, но и опасно остри. Бавно се изкатери до голямата скала, надвиснала над разбунената вода, и седна на нея.

В такива моменти беше благодарна на чичо си Доналд, защото я бе насочил към това място. Поначало бе любителка на откритите пространства, а тук, с океана в краката си и хоризонта, оцветен в пурпурно и златно, природата беше в най-добрата си форма. Притвори очи и се отпусна.

— Може ли да ти правя компания?

Дарлин мигновено се напрегна. Не ѝ трябваше да се обръща, за да знае кой е зад нея. Плътният глас я помете, силен и уверен над шума на неуморните вълни. Сърцето ѝ замря и макар да знаеше, че покоят ѝ ще бъде разбит, ако го допусне до себе си, изведнъж ѝ се прииска да седне до нея. Затова кимна с глава.

Куинтин се отпусна редом. Бедрото му се притисна интимно до нейното върху тясното пространство на скалата. Известно време мълчаха. Дарлин усещаше енергията, пулсираща около него, ноздрите ѝ се пълнеха с предизвикателната животинска сила на аромата му. Усмивна се колебливо, опитвайки се да разсее собственото си смущение.

— Усмивката ти е хубава като пейзажа — каза той и се пресегна да отмахне от лицето ѝ кичур коса.

— Ласкателството ти е излъскано като камъните на ръба на океана — отвърна тя, отказвайки да срещне погледа му, защото знаеше каква сила се крие в него.

Той се засмя. Глух звук като експлозия, мощен като милувка.

— Не само хубава, но и пряма. — Двамата помълчаха известно време. — Защо не си вътре при другите?

— Не знам... Всички се забавляваха чудесно и ми се видяха близки приятели. — Тя обгърна коленете си с ръце и положи отгоре брадичката си. — Пък и тук отвън е толкова хубаво.

Той кимна.

— Хубаво е, но ако знаеш какво е нощем на скалите, когато над главата ти грее пълна луна и осветява водата.

Тя изведнъж си го представи, застанал на скалите като древен първобитен воин, отправящ молитва към бога на луната. Картината във въображението ѝ бе твърде изразителна и Дарлин побърза да я прогони.

— Снощи май имахме пълнолуние — каза, като си спомни лунната светлина, която се лееше през прозореца в спалнята ѝ, докато тя се мъчеше да заспи.

— Не съвсем. Може да ти е изглеждала като пълна, но до истинското пълнолуние остават четири нощи.

Тя го погледна за първи път с любопитство. Отново бе поразена не само от невероятната му хубост, но и от силата, която го обгръщаше като ореол. Сякаш бе собственик на въздуха наоколо и само да пожелае, може да забрани на останалите да дишат. Той се усмихна и макар че устните му се извиха чувствено, тя разбра, че усмивката не е достигнала бездната на очите му.

— Луната ме запленява както нищо друго на света — обясни Куинтин. — Знаеш ли, че по едно време бях убеден, че човек губи разсъдъка си, ако спи на лунна светлина.

Дарлин кимна.

— Лунарен... лунатик... Думата произлиза именно оттам. — Тя отново се усмихна. — Извинявай, обяснявам ти като на ученик.

Той също се засмя и този звук ѝ подейства като тъпан, избумтял ритмично в стомаха ѝ.

— През цялата история на човечеството на луната са приписвани свойства както от бялата, така и от черната магия.

— Не разбирам нищо от магия. Просто намирам, че е приятна за гледане — отвърна тя и отново впери очи в далечните води на океана.

Известно време и двамата мълчаха, а тишината колкото по-дълго продължаваше, толкова повече се сгъстяваше.

— Наблизо ли живееш? — попита тя в отчаян опит да разпръсне нарастващото напрежение.

— От Портланд съм.

— А имаш ли семейство, Куинтин?

Усети името много странно на устните си. Искаше ѝ се да научи нещо повече за него. Може би ако чуеше, че има нормално семейство, нормален живот, това би разчупило магическото въздействие, което я притегляше към него.

— Родителите ми загинаха, когато бях на осем години — отвърна той и чертите на лицето се напрегнаха, а очите му се присвиха. — Отгледан съм от няколко семейства, на които общината плащаше, за да ме възпитават.

— Много съжалявам. — Дарлин инстинктивно се пресегна и взе ръката му в своята. — Аз също изгубих родителите си още като малка. Бях едва четиригодишна, когато те загинаха в автомобилна катастрофа.

Той обърна ръката ѝ така, че да може да я стисне едновременно силно и галовно.

— Значи имаме много общо — погледът му сграбчи нейния и тя отново се почувства в капана на тъмните дълбини, които говореха на непознат език. — Ти си тъй хубава, тъй невинна.

Той произнесе последните думи със съжаление, сякаш невинността ѝ в най-скоро време щеше да бъде накърнена или погубена и Дарлин усети как я обзема всеобгръщащ ужас. В същото време се улови, че неволно се стреми към него, жадна да усети черната жаравата, пламтяща в душата му, изгаряща да се потопи в адските огънове. Искаше той да я целуне и той сякаш прочете желанието ѝ да усети вкуса на неговите устни.

Докато устата му покриваше нейната, тя усети световъртежа на мрака около себе си, който я забули в мъгла на плътско удоволствие, прокудило от ума ѝ всяка рационална мисъл. Устните му изпълниха съществуването ѝ с огън и тя разбра, че по някакъв начин целувката му се докосна до душата ѝ, жигоса я, затвори ѝ завинаги обратния път към онова, което тя бе преди тази целувка.

Докато той бавно отлепяше устни от нейните, тя отново се взря в очите му... едновременно познати и ужасяващи. Извивката на веждите, формата на самите очи призоваваха към нещо у нея, напомняха ѝ за... Тя не можа да се сети. Знаеше само, че по някакъв начин той се бе уединил с нея, бе постигнал неразлъчност, която тя трудно щеше да забрави. Дарлин се отмести и наруши хипнотизма на впитите им погледи.

— Трябва да се прибирам. Сигурно е време за обяд.

— До обяда има още цял час — запротестира той.

Дарлин се изчерви, завладяна от чувството, че докато той я е целувал, времето е било спряло. Трябваше да се махне от него, да остане за малко насаме със себе си, за да уталожить трепета на нервите си. Усмихна се неуверено.

— Почти не хапнах на закуска, затова умирам от глад.

Той стана и ѝ подаде ръка. Тя му протегна своята, но го пусна веднага, щом се изправи на крака, защото не искаше никакъв

физически контакт между него и себе си.

— И аз съм гладен — каза той.

Тя го погледна и пак се изчерви, защото Куинтин ясно даде да се разбере, че не говори за физически глад. Погледът му недвусмислено се разхождаше по цялото ѝ тяло и ставаше съвсем ясно какво има предвид. Върнаха се заедно в хотела, без да отронят дума. Слънцето се криеше зад облак, който хвърляше сенки върху лицето му. Дарлин отново потрепери и през тялото ѝ премина тръпка на неопределен страх. Въпреки непреодолимото привличане, което изпитваше към него, в този човек имаше някаква тъмна страна и тя я плашеше. Не беше осезаема физическа заплаха, а някакъв по-дълбок, по-всепроникващ ужас — страх за духа ѝ.

Никога преди не бе вярвала истински в злото като понятие, ала сега изведнъж си даде сметка, че се бои именно о него. От мига, в който Куинтин се появи в странноприемницата, тя се чувстваше обградена от злото, без да знае неговия източник. Вдигна поглед към Куинтин. Кой бе този хубав мъж и каква бе озадачаващата власт, която имаше над нея? Той ли бе източникът на тъмнината, пропиваща странноприемницата и нейните обитатели? Докато го гледаше, сенките върху лицето му се разпростряха и погълнаха чертите му.

ТРЕТА ГЛАВА

Очи... Черни очи, бълващи безумие... Те се взираха в нея и излъчваха няма закана, изпълваща я с ужас. Не бе в състояние да различи друга черта от това лице и това го правеше още по-ужасяващо. Очите настояваха за внимание, заповядваха ѝ нещо... Нещо, което тя не разбираше.

Дарлин седна рязко в леглото със сподавен вик на ужас: Дълго се оглежда наоколо, но не откриваше нищо познато, което да ѝ помогне да прогони кошмара и кръжащата около нея мъгла: Когато мъглата се разсея, тя осъзна, че се намира в своята стая в странноприемницата, заобиколена от мрак, сгъстяващ се в ъглите. Пресегна се към нощната лампа на шкафчето и въздъхна с облекчение, когато меката светлина прониза булото на мрака.

Макар да бе напълно будна вече, Дарлин от опит знаеше, че ще ѝ трябва време, за да избледнее споменът от кошмара и тя отново да съумее да се потопи в приятен сън. Дълго лежа и диша дълбоко. Изчакваше сърцето ѝ да спре лудешкия си ритъм. Още се тресеше от ужаса на познатия кошмар, но освободи крака от омотаните чаршафи и ги отпусна на пода. Не спря да трепери, докато се изправяше и се пресягаше към светлосинята копринена роба, оставена в долния край на кревата.

Докато я обличаше, тя пое дълбоко въздух и отново си припомни ужасния сън. Нощният ѝ гост не беше непознат. Той я преследваше откак се помнеше, изпълнен с мрак, танцуващи сенки и две черни очи, които ѝ навяваха неописуем страх. Дарлин нямаше представа как се появява, нито как да го отпъди. Знаеше само, че за сън и дума не може да става след този кошмар. Обгърна се с ръце и потрепери леко от влагата на стаята. Трябва ми една хубава чаша горещ чай, реши тя и грабна от нощното шкафче фенерчето. После отвори вратата на стаята си и надникна в коридора. Снопче светлина от малката крушка в ръката ѝ храбро се опита пониже мрака, но без особен успех.

Докато слизаше предпазливо по тесните стълби от втория етаж до партера на странноприемницата, тя отново се замисли за странното тревожно чувство, което я преследваше, откак дойде тук. От мига, в който таксито се приближи къщата и тя зърна за пръв път хана, кацнал несигурно върху остриите скали, тя имаше чувството за нещо познато. Виждаше съм го вече, помисли си Дарлин, докато слизаше от таксито, загледана в неприветливата стара къща. Но, разбира се, много добре знаеше, че това не е вярно. Не пазеше спомени за онова, което ѝ се е случило преди четиригодишна възраст, когато отиде да живее при баба си в малкото градче Гловил в щата Мисури.

Но доколкото знаеше, кракът ѝ не бе стъпвал в щата Мейн. И все пак не можеше да се отърси от странното чувство, че всичко това ѝ е познато. Преследваше я усещането за стари спомени, носещи се из въздуха около нея, сякаш само да се пресегнеш и щеше да улови един и да го разгледа, за да установи защо някои вещи в къщата и някои стаи докосваха далечни струни на забравени възпоминания.

Мина през люлеещата се врата в кухнята и запали матовата лампа над мивката. На сърцето ѝ поолекна от разсеяната жълта светлина. Уилма ѝ беше казала да използва кухнята по всяко време. Ние тук в „Гарвановото гнездо“ не сме по церемониите, заяви възрастната жена и се засмя, сякаш, това беше шега, която само тя разбираше. Шега или не Дарлин беше признателна за този достъп до кухнята. Няма нищо по-успокояващо от гореща чаша чай и нещо греховно сладко, което да прогони натрапчивия вкус на кошмара.

Напълни чайника с вода и го сложи на печката да заври. След това откри остатъците от шоколадовата торта, поднесена за вечеря, и си отрязва щедро парче. Обърна се да го отнесе на масата и застина.

Една от сенките в ъгъла на стаята доби човешки форми и тръгна към нея. Чинията падна с трясък на пода, докато тя сподавяше ужасения си вик.

Куинтин Маршал пристъпи напред от сянката в жълтеникавата светлина.

— Извинявай. Не исках да те изплаша.

Дарлин вдигна ръце към устата си.

— Ти... Просто ме стресна. Не знаех, че тук има някой.

Сърцето ѝ още думкаше в лудешки ритъм. Тя се наведе и вдигна смачканото парче торта, доволна, че поне чинията не се счупи.

Внимаваше да не поглежда към мъжа и отново усети мощната привлекателна сила, излъчвана от цялото му същество.

— Има ли още торта? Ще ти отрежа друго парче — предложи той с дълбок чувствен глас.

— Има, но аз... вече размислих. Всъщност не съм гладна.

От апетита ѝ не бе останала и следа — беше се стопил в по-силното усещане за тревога. Кое в този мъж я караше да бъде постоянно нащрек? Изхвърли тортата в кофата за боклук и остави чинията на мивката.

— Аз пък ще си отрежа — каза той, когато чайникът засвири.

Докато си режеше торта, Дарлин си направи чаша чай и седна на масата. Надяваше се да е от хората, които се хранят бързо. Загърна се по-плътно с робата и я завърза в талията.

Тъй като той беше облечен само в долнището на анцуг, без дори обувки, явно и той не бе очаквал някой да се появи в кухнята. А тя със сигурност не беше имала намерение да пие чая си в компанията на мургав красавец с дяволски очи и голи гърди, които караха ръцете ѝ да я сърбят — толкова ѝ се искаше да се пресегне и да ги погали. Бузите ѝ пламнаха при спомена за целувката, която споделиха през деня.

Той дойде при нея на масата, носейки със себе си възбуждащия мирис на нощта и океанския бриз. Погледна я, а очите му бяха толкова черни, че ирисът се сливаше със зеницата.

— Не можа ли да спиш? — попита.

— Ами... сънувах лош сън — отвърна тя, докато сипваше захар в чая си.

— Този хан е построен върху лоши сънища — каза той, а тъмните му очи напрегнато просветнаха.

— В какъв смисъл?

Той я изгледа изучаващо, после устните му се изкривиха в загадъчна усмивка.

— Няма значение.

И поднесе към устата си парче торта. На Дарлин ѝ се искаше да продължат да разнищват темата, но нещо в израза на лицето му я възпря.

— Това е най-покваряващо вкусната торта, която съм опитвала — каза тя след минутка мълчание. — На вечеря изядох огромно парче.

— Покварата винаги се възнаграждава.

— И заплаща — рече Дарлин и се запита как изобщо навлязоха в тази тема. Куинтин имаше вид на човек, който се потапя в удоволствието както други хора се потапят в религията. С еднаква лекота би се възползвал от него и би го зарязал, без да се замисли.

— И ти ли си дошъл тук на почивка? — попита тя, като се опита да отхвърли опасните мисли, а в същото време ѝ се искаше да научи още за него.

— Да го наречем нещо като работна почивка. Аз съм търговец и се опитвам да продам на Уилма някои много съвременни продукти.

Дарлин го загледа учудено, изненадана от професията му. Търговец? Прекалено кротко и безопасно за този мъж.

— Дълго ли ще останеш тук?

— Колкото е необходимо.

Тя отпи от чая си, едновременно привлечена неудържимо и ужасена от черния ореол, който сякаш витаеше около този мъж. Тайни се спотайваха в тези тъмни очи... Тайни, които приканваха да ги разкриеш и в същото време предупреждаваха, че това може да не е особено приятно. Тя се отърси от тези мисли и за кой ли път се попита какво има в този човек, та поражда топлина, свиваща се в стомаха ѝ като змия, и същевременно караща кожата ѝ да настръхва. Погледна го крадешком как си яде десерта.

Тъмната му коса лъщеше със среднощен синкав блясък и тя се почуди какво ли ще е да зарови пръсти в нея, да го притегли и да накара плътните му устни да потърсят нейните. Гърдите му бяха мускулести. Под гъстите тъмни косми личеше слънчев загар. Дарлин се попита дали кожата му е топла. Едва ли, след като цялата жар бе съсредоточена в очите му. Черните вежди на мъжа се повдигнаха и устните му се извиха нагоре, сякаш се досещаше за посоката на мислите ѝ и се забавляваше. Огън запламтя по бузите ѝ и тя впери очи в чашата си. Съжаляваше, че не умее да гледа на листчета чай, та да прочете в тях съдбата си.

— Спомена днес, че си дошла да си починеш, преди да решиш какво да правиш по-нататък в живота. Какво смяташ да предприемеш, след като си тръгнеш оттук? Спомена нещо за учителстване. С това ли искаш да се занимаваш?

Дарлин сви рамене и го погледна.

— Имам учителска диплома и винаги съм искала да се занимавам с преподаване, но все нещо ми пречеше. Трябваше да се грижа за болната си баба. Подадох си обаче документите за работа в начално училище. Надявам се да ме вземат от есента.

— Къде?

— В родния ми град. Гловил в щата Мисури, малко градче, населението му е предимно фермерско. На около шейсет мили от Канзас Сити. — Макар че разговорът бе банален, Дарлин имаше чувството, че я той я преценява и поради това подбираше всяка своя дума. Странната му напрегнатост я плашеше също толкова, колкото я зашеметяваше физическата му красота. Всеки път, когато двамата бяха заедно, наоколо сякаш се образуваше някаква свръхестествена мъгла и забулваше всичко, освен самите тях.

— Значи си от фермерско потекло. Някой млад фермер чака ли те да се върнеш там?

Дарлин поклати глава.

— Не. Грижите по баба отнемаха цялото ми време и внимание миналата година. Изгубих всякаква връзка с приятели... И нямах време да създам нови връзки.

Той кимна, сякаш доволен от отговора ѝ. Очите му святкаха, тъмни и тайнствени. Дарлин имаше чувството, че ако му бе казала, за съществуването на съпруг и десет деца, очакващи я в Гловил, това не би имало никакво значение. Реши ли Куинтин да я има, нищо и никой не би могъл да се изпречи на пътя на неговото желание. Тя потрепери и изведнъж ѝ се прииска да се махне от потискащото му присъствие. Не желаше повече да се взира в очите му. Имаше чувството, че ако продължи да го прави, ще бъде загубена завинаги, пленница на хипнотичността, дебнеща в дълбините им.

— Ще отида да си легна — каза тя и стана от масата да отнесе чашата си на умивалника. — Мисля, че сега вече ще мога да заспя.

— Не бих искал да страдаш повече от кошмари.

Той също стана и застана на прага на кухнята, изпълвайки по този начин рамката на вратата, през която тя трябваше да мине. — Забрави това, — подаде ѝ фенерчето.

— Благодаря.

Тя се пресегна до го вземе и в този миг някъде близо се чу часовник, отмерващ часа. Тя се стресна и подскочи, а той сложи ръце

на раменете ѝ, за да я успокои.

Останаха така част от секундата, лице в лице, и отброяваха ударите на часовника. Звукът им бе леко фалшив.

— Дванайсет часът. Полунощ. — Дълбокият му глас изпълни тишината, когато часовникът замлъкна. — Часът на вещиците.

— Да.

Дарлин си пое леко въздух. Не можеше да се отмести от него. Докато гледаше в очите му, имаше чувството, че е заобиколена от невероятна гъста енергия, която възпрепятстваше всяко нейно движение, дори поемането на въздух. Ръцете му прегаряха копринения плат, очите му пламтяха с огъня на ада. Тя се губеше в тях, усещаше как волята и се разпилява като прах при силен вятър. Ръцете му се задвижиха, започнаха бавно да милват раменете ѝ.

Тя знаеше, че той ще я целуне и се боеше... Боеше се, че ако устните им се докоснат отново, той ще завладее част от душата ѝ и тя никога вече няма да си я възвърне. Ала друга част от нея копнееше по тази целувка, до болка искаше да усети тези греховно чувствени устни, впити в нейните. Това си беше чиста магия... Черна магия, която изсмукваше всяка рационална мисъл, крадеше разума и го пращаше в безумния вихър на страстта.

Едната му ръка се плъзна от рамото към тила ѝ, а устните му в същото време се спуснаха към нейните. Целувката му беше смела, всепроникваща, повече притежание, отколкото ласка. Устните му се налагаха, не оставяха никакво място за отказ или протест. Той ѝ отне дъха, погълна я в жарка треска, от която едновременно я втресе и я хвърли в плам. Отвърна му с отдаденост, която я изплаши. Сякаш той откликваше на някаква вътрешна нейна стихия, за чието съществуване не бе и подозирала.

Дарлин изпусна фенерчето на пода и плъзна ръце по гладките мускули на гърба му. Горещо... Да, тялото му беше горещо като запален факел. Дарлин се притисна към него и позволи на целувката да продължи неприлично дълго време.

Ръката му върху гърба ѝ я държеше в плен със същата сила, сякаш бе завързана за него е вериги. Не можеше да помръднела и не искаше. Можеше само да попива горещината, чувственото удоволствие, предлагано от устните му. Когато той най-сетне прекъсна

целувката, тъмната магия се разсея и остави Дарлин объркана, ужасена и силно уплашена от своя невъздържан ответ на целувката.

— Не... биваше да го правиш — произнесе задъхано, докато отстъпваше назад. Вдигна ръка и докосна устните си. Бяха подпухнали и горяха като трескави.

Той се пресегна и погали кичур от русата ѝ коса, омота го около юмрука си като копринена лента.

— Тук действат сили, далеч по-мощни от нас двамата, Дарлин.

И отново застана тъй близо до нея, че тя усети необходимост да хукне през глава. Имаше чувството, че той е в състояние да я лиши завинаги от волята ѝ само ако го погледне в очите. Той пусна косата ѝ, а пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ. Показалецът му спря за миг да потърка сладно долната ѝ устна.

— Харесва ми да те целувам. — Гласът му бе като приглушена сянка. — И смятам да го правя пак... и пак... често.

Би трябвало и аз да имам думата по въпроса, искаше да протестира Дарлин, но се вгледа в очите му, парализирана от силата в тях, и вече не беше толкова сигурна дали има изобщо думата по това какво той би правил с нея.

Отстъпи назад, по-далеч от него.

— Лека нощ, Куинтин.

— Приятни сънища, Дарлин — чу го да казва, докато вдигаше от пода фенерчето.

Тя се обърна и побягна. Прескачаше стъпалата по две наведнъж и имаше чувството, че дяволът я гони по петите. Затвори се в стаята си, свали робата с треперещи ръце и се пхна пак под завивките.

Макар че я беше изплашил, макар че имаше чувството, че се е срещнала със самия Луцифер, тялото ѝ гореше от желание да бъде докосвано от него, устните я боляха от копнеж. Усмихна се. Оказа се, че дяволът нямал нито рога, нито двузъбец — само черни очи и тяло, създадено за любов.

Никога нямаше да повярва, че той е пътуващ търговец. Изключено. Беше я излъгал за професията си и тя се запита каква ли е причината за това. И думите му за сили, които били задействани... Какво искаше да каже? Прозвучаха, сякаш съдбата е отговорна за това, че ги е събрала двамата тук, сякаш са безпомощни да се съпротивляват на неизбежната участ, която им е отредена.

Глупости... Цялата тази работа е една голяма глупост. Никаква съдба нямаше пръст в тази история. И нямаше нищо загадъчно. Този мъж изобщо не бе тайнствено същество. Не беше предрешен дявол. Просто имаше отработен маниер и го биваше да завърта женските глави. Макар че през последните две години времето и усилията на Дарлин бяха посветени изключително на нейната баба, на времето в колежа тя често бе излизала с момчета. Дори се бе замисляла сериозно дали да не се омъжи за един от колегите си, който споделяше нейните мечти и идеали. Но връзката им не издържа на напрежението, когато тя бе принудена да се нагърби с грижите по баба си.

Така или иначе, нищо от миналия ѝ любовен живот не я бе подготвило за Куинтин Маршал с неговата смесица от опасна чувственост и мощен магнетизъм. Опасна... Да, тя усещаше непосредствената опасност, когато се взираше в очите му. Тя нямаше нищо общо с физическата заплаха, но въпреки това се таеше там. Дарлин знаеше, че е крайно непосветена в царството на сексуалността. Не бе имала време през краткия си живот да изследва тази част от себе си. Връзката, която бе имала в колежа, не бе стигнала до физическа интимност. Затова нищо чудно, че един опитен мъж като Куинтин Маршал имаше такова силно въздействие върху нея.

Тя удари с юмрук възглавницата и се настани удобно. Попита се какви ли ще бъдат сънищата ѝ през останалата част от нощта. Беше уморена. Не искаше повече кошмари. Също така се надяваше да не го сънува. Тялото ѝ и без това гореше, нямаше нужда от по-нататъшни усложнения като еротични сънища и чувствени видения. Затвори очи и с усилие на волята отпусна тялото си, нареди на мислите си да се зареят свободно. Съсредоточи се върху равномерното дишане, имитиращо ритъма на съня.

Очи... черни очи... Видението изпълни ума ѝ. Черни очи, които ѝ нареждаха... искаха от нея... Кошмарът отново я изпълни и тя се разтрепери. Задъхано седна в леглото и рязко осъзна кое именно я смущаваше в Куинтин Маршал. Очите му... Тези черни напрегнати очи... Те бяха същите, които я преследваха в съня, откакто се помнеше...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Куинтин стоеше до прозореца на стаята си, разположена на втория етаж, и гледаше надолу към жената, прекосяваща вътрешния двор на странноприемницата. Дарлин Тейлър. Макар тя още да не знаеше, техните две съдби бяха неразривно свързани като листата на едно и също дърво. Участите им бяха предопределени преди много време, бъдещето им беязано с кръв в името на една велика кауза.

Тя беше безпомощна пионка в една игра, която не би разбрала. Но пък каква прекрасна пионка, каза си той. Много отдавна не бе желал жена по този начин, а Куинтин бе свикнал да получава всичко, което пожелаеше.

На вратата се почука и той се обърна.

— Да?

Вратата се откряна със скърцане и в стаята влезе Уилма. Държеше поднос с кафе и препечени филии. С колеблива усмивка, примесена със страхопочитание, остави таблата на масичката до прозореца.

Очите на Куинтин отново следяха всяко движение на Дарлин долу на двора. Уилма също погледна навън.

— Доволен ли сте от нея? — попита тя и затаи дъх в напрегнато очакване.

— Много — отвърна той, без да откъсва поглед от Дарлин.

— Значи можем да продължим подготовката за церемонията? — задъхано продължи да пита Уилма.

Куинтин се обърна и загледа възрастната жена, която безуспешно се опита да овладее тръпката, която я разтърси от силата на напрегнатия му взор.

— Дори да не бях доволен, пак щяхме да продължим подготовката за церемонията. От години я очакваме и се трудим, за да я осъществим.

Уилма закима енергично с птичата си глава.

— Да, разбира се. Ще кажа на останалите да продължат според плана.

Куинтин кимна отривисто и старата жена побърза да напусне стаята. Стара глупачка, мислеше си той с презрение. Върна взора си пак върху Дарлин. Слънцето галеше русите ѝ коси и ги караше да искрят като златни огньове. Спомни си допира на ръцете си до тази коса, нейната копринена мекота. Две ноци бяха минали, откак бе вкусил сладостта на целувката ѝ, нейния гладен ответ. Копнееше отново да усети тези устни. Попита се дали тя има някаква представа за ролята си в дяволския танц на желанието, който щеше да се разиграе през нощта на пълнолунието. Едва ли.

Но това нямаше значение... Играта щеше да се играе докрай. Той не можеше да я спре. Нито пък тя. Но от друга страна, той и не искаше да я спира.

Дарлин седеше в ъгъла на дневната и гледаше как другите гости танцуват под тенекиените звуци на радиото, смееха се и общуваха.

Наблюдаваше Куинтин, който се местеше от група на група и забеляза как всички без изключение се отнасят към него с някакво особено уважение. Той като че ли запазваше някаква дистанция от останалите, но те се вслушваха напрегнато в малкото думи, които той разменяше с тях, сякаш в тях се криеше цялата мъдрост на света.

Дарлин прекара основната част от деня навън в двора. Мислеше за този мъж, взел надмощие над сънищата ѝ, изпълващ я с дълбоко парещо желание. Очите му... Как бе възможно очите му да населяват кошмарите ѝ откак се помнеше? Как бе възможно един съвършено непознат човек да съществува в подсъзнанието ѝ години, преди всъщност да го срещне?

Сто на сто греша, каза си тя и го погледна. Той беше в другия край на стаята. Не е възможно очите от съня ми да са неговите... невъзможно. Те просто приличат на онези, които ме плашат, докато спя. Това е грешка, някакво ненормално съвпадение, заключи тя решително.

Върна вниманието си към гостите и техните забавления. В странноприемницата имаше общо дванайсет души, ако се броят Уилма и Харолд, и всички те се бяха събрали в малката дневна. Едно нещо ѝ беше направило впечатление в новодошлите — много обичаха да се

забавляват. Предишната нощ Дарлин заспа под звуците на техния весел смях, който се носеше от долния етаж. Шумът продължи до късно през нощта, караше я да се върти в леглото, да се мятат, да се събуди сутринта с чувството, че нощта е била прекалено кратка.

Сега потисна една прозявка и реши да остане тук долу още няколко минути, да се прави на общителна, а после да се качи горе в стаята си и да се опита да се наспи. Може би и другите щяха да си легнат по-рано.

— Един танц?

Тя вдигна очи и видя Куинтин, застанал пред нея с протегнатата ръка. Очите му я зовяха, караха я да се включи с него в този танц под звуците на бавна, някак особено натрапчива, музика, носеща се от радиото. Дори през ум не ѝ мина да му откаже. Бе обезсилена, лишена от воля от заповедните дълбочини на черните му очи. Подаде му ръка и я положи в неговата, като му разреши да я обгърне със силните си ръце?

Той бе летен зной, уталожващ зимния ѝ хлад. Плътния допир на тялото му беше парещ и интимен, взорът му я обладаваше, докато те бавно закръжиха под звуците на музиката. Чувството за реалност на Дарлин някак се измести. Всичко в стаята избледня, докато тя се потапяше в чернотата на очите му, в близостта на танца. Имаше чувството, че танцуват на ръба на земята и ако за миг го изпусне, ще закръжи в черната бездна на нищото.

Той ме е омагьосал, каза си тя, осъзнавайки хипнотичната сила на погледа му, на която бе неспособна да противостои. Той държеше положението изцяло в свои ръце, а тя бе лишена от воля, лишена от желание да му противоречи. Усещаше сърцето му, туптящо с ритъм, който говореше със свой собствен глас. Знаеше, че нейното сърце му откликва като първобитен тъпан, осъществяващ връзка в тайнствена джунгла. Болезнено съзнаваше, че тялото му се притиска плътно към нейното, че меките извивки на нейното се напасват към мускулестите ъгли на неговото.

Той се оказа превъзходен танцьор. Движенията му бяха изпълнени с лекота и гъвкавост, които неизвестно защо изобщо не я изненадаха. В тях нямаше колебание, нямаше неловкост и тя изведнъж си помисли, че той вероятно би я любил със същата уверена сигурност. Мисълта предизвика припърхване в стомаха ѝ и тя разбра, че иска да

се люби с него, че го желае повече от всеки друг мъж в своя живот. Искаше изцяло да я притежава, не само духом, но и плътски. А по интимния начин, по който я прегръщаше, разбра, че и той я желае. С болезнена острота усещаше ръката му на кръста си, излъчваща всепоглъщащ плам. Дъхът му бе жарък и безумен досами лицето ѝ, устните му извити в лека усмивка, обещаваща нещо, което караше сърцето ѝ да замлъкне. Дарлин притвори очи с пълното съзнание, че стига той да пожелае в този момент, би могъл да я има тук, върху протрития килим, а тя не би имала сили да се противопостави.

— Ах, че беше хубаво, направо прекрасно!

Гласът на Сюзън Бенет наруши магията и Дарлин отвори очи, осъзнавайки изведнъж, че музиката е спряла, а те с Куинтин са заобиколени от другите гости, които им ръкопляскаха и се усмихваха одобрително. Тя се изчерви смутено и се отдръпна. Действителността се сблъска рязко с магията, под чието въздействие бе изпаднала.

— Аз... Време е да се прибирам в стаята си — промърмори тя и направи крачка към вратата на дневната.

— Но моля те, недей да си тръгваш още — задържа я — Уилма и пъхна в ръцете ѝ чаша с някакво питие — Сега ще вдигнем тост.

— Не мисля...

— Трябва, на всяка цена — настоя Уилма, заглушавайки протестите ѝ.

Дарлин сви рамене, прекалено уморена, за да спори по такъв маловажен въпрос. Чашата беше малка — можеше да пресуши съдържанието ѝ на един дъх. Пък и току-виж се отпуснала достатъчно, за да заспи, колкото и шумна да бъде компанията и колкото и до късно да продължи да се весели. Може би щеше да заспи достатъчно дълбоко, та да не я преследват жарките видения, оглавени от Куинтин.

Само миг по-късно всички държаха чаши в ръцете си и щом ги вдигнаха, Уил Бенет се прокашля.

— Пия за Гарвановото гнездо — обяви той тържествено. — Дано има много бъдещи поколения, които да продължат нашите традиции и церемонии.

— Амин! Наздраве — допълни Сюзън, докато всички пресушаваха чашите си.

Дарлин обърна своята и цялата се разтърси от силния тръпчив вкус, както и от горчивината на напитката, която се запази в устата ѝ.

— А сега трябва наистина да си лягам — каза тя и подаде чашата си на Уилма.

За миг погледът ѝ срещна очите на Куинтин и тя прочете нещо в тях, което не можа да изтълкува. Сякаш искаха да ѝ кажат нещо, което устните не бяха в състояние да изрекат. Тя откъсна погледа си от неговия, обърквана от чувствата, които той събуждаше у нея.

— Щом настояваш, скъпа. Приятни сънища.

Уилма майчински потупа рамото на Дарлин, която каза лека нощ на всички, като не си позволи да задържи погледа си върху Куинтин за повече от миг. Не желаше да го сънува тази нощ. Копнееше са спокоен сън без сънища и кошмари. Когато се заизкачва по стълбите, изведнъж взе да ѝ се вие свят. Чувството за световъртеж се появи изневиделица и тя се вкопчи в парапета, докато то премине. Но то не минаваше. Напротив, докато стоеше вкопчена в дървената ръкохватка, то сякаш се засили, а заедно с него я връхлетя някаква всеобхватна летаргичност, която затрудняваше всяко нейно движение.

Насили се да продължи нагоре, влачейки крака, стъпка по стъпка. Съпротивляваше се на непреодолимото желание да се свие на кълбо върху протъркания мокет и повече да не помръдне.

Какво ми става, недоумяваше тя. И друг път се беше чувствала уморена, но никога по този начин. С всяка крачка от устните ѝ се изтръгваше тежко изнурено дихание и тя се попита дали няма да повърне всеки момент.

Най-сетне стигна стаята си, където се стовари върху леглото, без сили да се съблече, без сили дори да разплете плитките на косата си. Вихърът в главата ѝ я плашеше, че ако помръдне, веднага ще повърне. Затвори очи и световъртежът като че ли леко се успокои. Просто беше уморена до смърт. Няколкото глътки алкохол явно бяха свършили останалата работа.

С дълбока въздишка Дарлин се отдаде на мрака, който я зовеше със сладки успокояващи шепоти.

Тя се носеше отвън в хладния нощен въздух като лист, откъснат от брулено от вятъра дърво. Долавяше мириса на боровата тора, която задълбочаваше нощните сенки, които заобикаляха Дарлин. Това бе сън.

Тя знаеше, че е сън, защото много добре съзнаваше, че хората не могат да се носят във въздуха. Но всичко бе тъй истинско... тъй живо...

Как е възможно кожата ѝ да настръхва от вятър, духащ в съня ѝ? Как е възможно дърветата да миришат толкова силно в съня?

— Будна е — прошепна наблизко глас и я стресна, защото тя разбра, че не е сама в съня си.

— Не може да бъде — откликна втори глас. — Няма начин. Сипах достатъчно опиат в чашата ѝ, за да я държи в несвяст през цялата нощ.

Умът на Дарлин запрепуска, опитвайки да се прехвърли отвъд прозрачната пелена, която я заобикаляше, да проумее какво се говори около нея, кои са тези хора. Гласовете като че ли бяха познати, но не можеше да им сложи имена.

Помъчи се да седне, насили волята си да остави зад себе си сънното състояние, в което се намираше, но не можа да помръдне. Беше в капан, неспособна да прави каквото и да било, освен да следва посоката, където щеше да я отведе сънят. Чак когато разбра, че не се носи във въздуха, а я носят през гората върху брезентова носилка, в гърлото ѝ се надигна горчиво — лютият вкус на страха.

Щом не се носи из въздуха, значи това може и да не е сън... Сърцебиенето ѝ се ускори, устата ѝ пресъхна при тази мисъл. Ако не е сън... тогава какво става с нея и защо не може да помръдне? Кои бяха тези хора и какво искаха от нея? Видя звезди над себе си, покров от тъмнина, напръскан с далечни огнени светлилки измежду клоните на дърветата, танцуващи над главата ѝ. Отново дъхащият на борова смола и сол нощен въздух накара кожата ѝ да настръхне от студ и тогава направи ново откритие. Тя вече не беше облечена с джинсите и горнището от анцуг, които носеше вечерта. На себе си имаше дълга тънка бяла памучна нощница, която не я предпазваше от нощния вятър.

Сега видя и хората, които я носеха — по трима от всяка страна... Фигури, облечени в дълги черни роби, а дълбоки качулки скриваха лицата им от взора ѝ. Опита се да ги различи все пак, но мракът на нощта бе прекалено гъст, а гънките на качулките успешно прикриваха чертите на облечените в роби.

Колко странно... Защо са се облекли така? Умът ѝ мъчително се опитваше да открие смисъла на всичко. Помъчи се отново да надникне

зад качулките и я обзе отчаяние. Кои бяха тези хора? Къде я отнасяха и защо изобщо я носеха?

Стани! — нареди ѝ мозъкът, но между него и мускулите явно бе станало късо съединение, та желанието и физическата възможност не правеха връзка. Отново ледените пръсти на страха се впиха вътрешностите ѝ, докато тя се бореше срещу парализата, държаща я в плен.

Това не е сън, а действителност! — крещеше мозъкът ѝ в беззвучен ужас. — *Това наистина се случва!* — Мисълта караше сърцето ѝ да тупти френетично, готово да се пръсне.

Опасност... Мирисът на злото я обвиваше, поглъщаше я, мозъкът ѝ пращаше светлинни сигнали на предупреждение. Ала тя бе безпомощна, сенките на безсъзнанието я дразнеха, заплашваха да я запратят отново в мрака.

Започна да се бори срещу него, боеше се да прегърне загубата на съзнание, страхуваше се от това, което можеше да ѝ се случи. Макар да не бе в състояние да помръдне, искаше да види какво става. Трябваше да схване смисъла на всичко, което преживяваше.

Излязоха на горска поляна, над която грееше луната — огромната топка на пълната луна. Не, не е пълна, помисли си неизвестно защо, припомнила си думите на Куинтин. Пълнолунието ще настъпи след още една нощ, ако не и две. Но сега месечината бе достатъчно кръгла, за да хвърля зловеца светлина, която само допринасяше да пълното объркване на Дарлин.

Поляната бе осветена от факли, забити в земята на различни разстояния един от друг. Светлината им огряваше голям кръгъл камък, поставен в средата от оградено от тях пространство. Поставиха я върху камъка и хората се отдръпнаха назад, образувайки кръг около нея. Усещаше студа на камъка под себе си, просмукващ се през брезента на носилката и нощницата, пропълзяващ във вътрешностите ѝ като нещо мъртво и злонамерено.

Поляната се изпълни със странни речитативни напеви, които се издигаха и спадаха, а думите бяха неразбираеми за замъгления ѝ мозък. Но макар и да не ги разбираше, защото звучаха като на чужд език, тя цялата се изпълни с ужас от самото скандиране. Спомни си нещо... Това скандиране... Едновременно чуждоземно и тъй познато...

Какво ѝ ставаше? Защо не можеше да помръдне? Защо не бе в състояние да мисли? Защо не можеше да се отърси от пластове мъгла, обвиващи мозъка ѝ?

В подножието на камъка, върху който лежеше, двама души се отделиха от останалите. Единият бе облечен в червена роба, другият — в бяла. Лицата и на двамата бяха скрити в гънките на дълбоките качулки. Ала очертанятията на телата им ѝ бяха смътно познати. Облечената в червено фигура беше висока, с огромен като варел гръден кош, който ясно си личеше под широката роба. Другата фигура беше също толкова висока. Дарлин знаеше, че би трябвало да различи и двамата, но все не можеше да се сети кои са. Тя бе извън царството на реалността такава, каквато я познаваше.

Докато облечената в червено фигура издигаше ръце над нея, обзе я неизразим ужас, обгърна я в ледените си ръце и тя се отдаде на черната мъгла, която я посрещна с разтворени обятия.

Събуди се рязко. Ранното сутрешно слънце струеше през прозореца в странно противоречие с мрака, който тя току-що остави зад себе си. Миг остана да лежи, като се боеше да помръдне, боеше се да се довери на слънчевата светлина, изпълваща стаята с топлина и спокойствие.

Сън. Тя изхълца от облекчение. Видя, че е все така облечена с джинсите и горницето на анцуга, в които заспа. Кошмар. Всичко е било един жив, безумен, ужасяващ кошмар.

Дарлин се изправи, а краката ѝ още трепереха от остатъчния ужас на нощните видения. Всичко бе тъй истинско... Надушваше боровата смола, виждаше примигващите звезди над главата си... Чуваше зловещото скандиране на странно облечените хора, които я заобикаляха.

— Само сън... — Произнесе тези думи на глас, за да наруши магията, която продължаваше да я дразни с прохладни пръсти. — Ама че си глупава, било е само сън.

И се засмя неуверено.

Придвижи се със сковани крака до огледалото на тоалетката. Да проверим действителността, каза си тя, докато се взираше в отражението си и установяваше с облекчение, че си е все същата. Като се изключеше разрошената коса, бледността на кожата и разширените

очи, тя си беше същата, каквато заспа на леглото предишната нощ. Нямахте от какво да се бои... Всичко е било един ужасен сън.

Въздъхна дълбоко и се засмя на собствените си страхове.

Изплезе се на образа си в огледалото и се отърси от последните останки от натрапчив ужас. Слънцето препичаше и тя се чувстваше учудващо отпочинала. Било е само един безумен сън, прогонен от сутрешната светлина.

И като се засмя повторно, тя грабна четката за коса и я прокара през разчорлената си коса. И веднага от косата ѝ се отдели нещо и бавно падна на пода.

Тя го загледа втрещено, с внезапно сковано тяло.

Борова игличка. Как бе попаднала в косата ѝ?

ПЕТА ГЛАВА

Може вятърът да я е заплел вчера в косата ми, докато седях отвън, каза си Дарлин и вдигна от пода боровата иглика. Взе да я върти между пръстите си. После я изхвърли кошчето с отпадъците и седна на ръба на леглото. Да, сигурно вятърът е довял игличката в косата ѝ. Това бе единственият отговор, защото всяка друга мисъл, всяко друго обяснение излизаше от рамките на нормалното. Безумно бе да мисли, че някой някак я е преоблякъл и я е отнесъл в гората докато тя е спяла.

Намръщи се при спомена за горчивия, много особен привкус на алкохола, който пи предишната нощ. Опиат? Избута тази мисъл встрани, защото бе твърде ужасяваща, за да ѝ търси отговор.

Единственото рационално обяснение беше, че боровата игличка се е пъкнала в косата ѝ, докато Дарлин е била вчера на двора. Тогава духаше. Обяснението ѝ се видя разумно.

След като си взе душ и се преоблече, тя отпрати целия епизод там, където му беше мястото... При безумните ярки кошмари, които я мъчеха. И нищо повече.

Закуси спокойно сама, обслужвана от Уилма, която беше разсеяна и необичайно мълчалива. Другите гости явно още не бяха станали, реши Дарлин, докато влизаше в дневната и седнаше пред празната каменна камина.

Облегна назад глава и изведнъж осъзна, че до този момент не ѝ беше липсвала телевизията. Сега обаче ѝ се гледаше някой комедиен сериал, изпитваше необходимост да слуша записания смях и плоските шегички. Макар да бе отписала снощния епизод като лош сън, все още усещаше някакъв уплах, от който не можеше да се отърси. Само след една седмица от нейната триседмична ваканция беше готова да си тръгне, да се върне в познатата къща на баба, да продължи живота си. Пребори се с неудържимото желание да ус махне от това място и неговите странни обитатели.

И все пак не беше готова още да се раздели с единия от обитателите. Куинтин. Дори името му я караше да пламне цялата. Между тях двамата не всичко бе приключило. Нещо се случваше, нещо, което тя не искаше да остави недовършено. Имаше чувството, че е метеор, който кръжи неконтролирано, а той е попаднал в нейната орбита и сблъсъкът им е неминуем.

Стана от креслото. Беше изпълнена с неспокойна енергия, която не ѝ позволяваше да седи и да бездейства. Може би щеше да се поразходи. Взела това решение, тя се запъти към вратата.

— О! — възкликна неволно.

Куинтин бе изпълнил рамката, а устните се извиха в усмивка, щом я видя.

— Добро утро.

— Добро утро — поздрави и тя, както винаги обзета от задъхваща я паника — толкова силно я омагьосваше неговото присъствие.

— Добре ли спа? — Черните му очи я изучаваха напрегнато, сякаш бе наясно с всеки сън, който някога е имала или щеше да има.

— Да... — изчерви се тя. Не я биваше да лъже. — Всъщност, не. Цяла нощ ме измъчваха странни кошмари.

— Много хора вярват, че кошмарите крият в себе си тайните на бъдещето... Че трябва да гледаме на тях като на предупреждения.

— Предупреждения? Нима съм в опасност? — тихо попита тя, а сърцето ѝ се разтупка тревожно.

— А, ето ви и вас двамата — проговори иззад гърба на Куинтин Уилма и прекъсна евентуалния му отговор. — Другите също са будни вече и питаха дали няма да пиете с тях кафе.

— Тъкмо излизах да се поразходя — обясни Дарлин.

— И аз ще изляза с нея — каза Куинтин.

Думите му доставиха удоволствие на Дарлин, но едновременно с това я изпълниха и с напрегната тревожност.

— Ами... добре тогава — каза Уилма и ги дари с една от бляскавите си — дори прекалено бляскави — усмивки. — Приятна разходка. Ще се видим по-късно.

И тя им се усмихна — същинска квачка, радваща се на двете си любими пиленца.

— Ще тръгваме ли? — попита Куинтин и погледна Дарлин с очакване.

Тя кимна, мина покрай него и Уилма и тръгна по дългия коридор към външната врата.

Въздухът тежеше от ароматите на умиращото лято и въпреки яркото слънце над главите им, усещаха щипещ хлад, предвещаващ приближаването на зимата.

Куинтин се запъти по пътеката към брега на океана, но Дарлин го спря.

— Да тръгнем насам — предложи тя и посочи другата пътека, водеща в обратна посока към близката гора. — Никога не съм ходила натам.

За миг, само един кратък миг, той се поколеба, но после сви рамене и тръгна до нея. Тя се запита дали действително е забелязала моментното му колебание.

Навлязоха в гъстака от дървета и хладният въздух стана още по-студен. Дарлин се зарадва, че предвидливо се беше наметнала с пуловер.

Погледна към Куинтин. Тъмносиният му пуловер бе опънат на раменете и гърдите, но падаше свободно около плоския му корем. Отново я връхлетя магнетизмът на физическото му присъствие.

Не беше ходила преди в гората и сега заоглежда с любопитство всичко, което ги заобикаляше. Листата на дърветата вече започваха да променят цвета си. Заобикаляше ги притаена смълчаност, която създаваше впечатление за някаква особена неподвижност. Тук беше по-тъмно, тъй като слънцето не можеше да прониква безпрепятствено през клоните, на дърветата.

Дарлин прегърна раменете си и се усмихна неуверено на Куинтин.

— Обичам есента — каза тя и пое дълбоко въздух. Лекият мирис на борова смола ѝ напомни за снощния кошмар, но тя отблъсна мисълта с усилие на волята. — Като малка двете с баба ми събирахме червени и златни листа и ги затискахме между страниците на книгите. А след като изсъхнеха, украсявахме с тях цялата къща.

— Аз не си падам по есента. Предпочитам зноя на лятото — отвърна той.

Тя кимна. Изявлението му не я изненада. Умът ѝ се изпълни с внезапни видения — те двамата в легло, сред объркани от телата им чаршафи, с лъскави от влагата на лятната нощ тела. Усмивката му стана по-широка и тя рязко извърна поглед, отново споходена от чувството, че той чете всяка нейна мисъл, всеки неин сън.

— Аз пък като малък обичах да бродя из горите — обади се той след минутно мълчание.

Тя се отпусна от тези думи. Броденето из горите бе такова нормално удоволствие за всяко малко момче.

— Всички деца обичат тайнствеността на горите — съгласи се тя.

— Като станах на дванайсет, взех решение да живея в гората. — Той млькна за малко, после продължи. — Всичко беше за предпочитане пред дома, в който живеех тогава. Така че си приготвих в една раница малко храна, едно одеяло, взех нож и малка тенджера от кухнята и потеглих.

За пръв път, откакто го познаваше, мускулите на лицето му бяха отпуснати, а очите му се стоплиха от наплива на спомена. Дарлин се усети опасно привлечена към това ново негово измерение, сякаш я притегляше неговата напрегната тайнственост.

— Първите един-два дена беше прекрасно — продължи той. — Чувствах се като Робинзон Крузо, изследващ нови територии. Намерих си чудесно място за лагеруване до едно ручейче и бях убеден, че съм открил рая на земята. Съумях да остана там цели три дни. След това храната ми свърши, одеялото не се оказа достатъчно дебело, за да ме предпази от нощния въздух и аз си дадох сметка, че не съм от тестото на Робинзон Крузо.

Дарлин се засмя съчувствено, после стана сериозна.

— Имаше ли неприятности, след като се прибра?

Очите му отново потъмняха и той стисна здраво челюсти.

— Биха ме с каиш, задето съм задигнал вещите им. Казаха ми, че както съм отишъл при тях с нищо, така без нищо и ще си тръгна.

На Дарлин ѝ се прииска да се пресегне и да го прегърне, да успокои раните, които бяха зараснали, но бяха оставили белези, които той никога нямаше да забрави.

— Просто не е справедливо — каза тя тихо. — И двамата сме останали сираци в ранна възраст и не е справедливо твоето детство да

е толкова ужасно, докато моето бе изпълнено с обич, благодарение на баба ми.

Той ѝ се усмихна, а черната напрегнатост отново бе в очите му.

— Така е, но често ни се предоставя възможност да оправим онова, което като деца сме били безпомощни да сторим.

Дарлин се закова на място и го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам само, че съдбата има начини да предоставя на хората възможности за възмездяване на стари сметки.

Напрежението напусна лицето му и върху него заигра ново чувство. Тя го разпозна — желание.

Желанието му се прехвърли през пространството, което ги разделяше, и я обви като змия от главата до петите.

Взорът му беше тъмен — тъмна бездна, която я зовеше да скочи в нея, да се изгуби в неведомите ѝ дълбини. И тя отвърна на зова му, като пристъпи към него.

Това е лудост — мислеше тя замаяно. — Лудост и предопределеност. Всъщност нямаше значение кое от двете. Тя: просто бе безсилна да противостои на силата, която я тласкаше към него.

Като фокусник, палец огън с пръстите си, той се пресегна и докосна бузата ѝ, раздухвайки ад от желания по лицето ѝ. После ги плъзна надолу до устните ѝ. С трепереца ръка тя се пресегна и улови неговата, пое палеца му с уста, изгаряща от желание да усети вкуса му. Смътно съзнаваше, че това е най-откровено чувственото нещо, което някога е правила, и знаеше, че той е причината за това. Защото разбуждаше у нея една сексуалност, спала в недрата ѝ през целия неин живот.

Неподправен глад изгаряше чертите му и той със сподавен стон си издърпа ръката и покри устните ѝ със своите. Устата му беше гладна, напориста, а ръцете му я придърпаха силно към твърдите очертания на тялото му. Погълната от прегръдката му, тя се усети попита от него, слята с него. Аз съм негова, помисли си със странна смесица от радост и отчаяние. Той я притежаваше изцяло.

Докато ръката му се плъзгаше нагоре и я галеше под блузата, в гърлото ѝ заседна неизказан стон. Пуловерът се смъкна от раменете ѝ, докато той с опитна вещина пленяваше гърдите ѝ под дантелата на

сутиена. Дарлин усети как зърната им разцъфват от допира му и от устните ѝ се отрони стенание.

Той продължаваше да пие устните ѝ и тя се усети понесена от горещия вятър на страстта към някакво тъмно и тайнствено място, което съществуваше само вътре в него. Не я беше страх, по-скоро се радваше на това пътуване, защото, той бе до нея, част от нея, душата му бе преплетена с нейната. Докато едната му ръка дразнеше и измъчваше гърдата ѝ, другата се притисна още по-плътно към гърба ѝ и я накара да усети напрегнатата му възбуда. Тя се заизвива, сякаш за да се увие около него, в него. Дъхът се учести, а сърцето му задумка гръмко в ритъма на нейното.

Тя извика, когато той откъсна устни от нейните и свали ръцете си, за да отстъпи една крачка встрани. Мигом осиротяла, объркана от внезапното му отдръпване, тя вдигна учуден взор към него.

— Не му е тук времето, нито мястото — обясни той с неприкрито съжаление. И чак сега тя разбра, че няма начин очите му да са същите, които я преследваха в кошмарите. Защото в този миг те грееха с една човещина, която изцяло липсваше на онези очи. Дарлин премигна, все още замаяна от бурните си чувства.

— Хайде, нека се върнем.

Той леко докосна ръката ѝ, но тя се отдръпна, защото искаше да е на разстояние от обезсилващата я негова сексуалност.

— Не... Ще повървя още малко.

Трябваше да поразмишлява, да издуха паяжината, която неизменно омотаваше мозъка ѝ, когато беше с него.

Той се поколеба, сякаш не му се искаше да я оставя тук сама.

— Дарлин... — Сякаш щеше да каже нещо, но се отказа. — Гората може да е опасна за този, който не я познава. Не се отдалечавай и не стой дълго.

— Няма... — Бузите ѝ пламтяха. Приятна ѝ беше неговата загриженост. — Просто имам нужда да похода още малко.

Той кимна бавно, неохотно.

— Ще се видим по-късно — обърна се и изчезна по пътеката, по която бяха дошли.

Тя го проследи с поглед, въздъхна треперливо и също тръгна, само че в обратна посока. Докато навлизаше навътре в гората, в ума ѝ се превърташе като на кинолента всеки миг, прекаран с Куинтин. За

нея той все още бе също тъй непроницаем и тайнствен, както първия път, когато го видя да седи в сенките на дневната. Въпреки това той й вдъхваше чувство на сигурност и безопасност, увереност, че никога няма да й причини зло.

Тялото ѝ се изпълни с жар при мисълта за целувките му, милувките му... Не, определено не беше в безопасност, когато ставаше дума за това. Този мъж я бе омагьосал окончателно и безвъзвратно. Тя се препъна в някакъв корен, поразена от внезапна мисъл. Въпреки неговата тайнственост, въпреки че не вярваше на приказките му, че бил обикновен търговец, въпреки опасната власт, която упражняваше над нея... Тя разбра, че се влюбва в него. Но това беше безумие! Обаче рационалният свят, който познаваше, се бе преобърнал с краката нагоре от мига, в който тя влезе в странноприемницата. Тя се влюбваше в Куинтин Маршал.

Отпусна се на земята до едно дърво и остави тази мисъл да я обземе. Мислите ѝ за Куинтин бяха прекъснати обаче, когато осъзна, че мирисът на борова смола е станал далеч по-силен отпреди. Напомни ѝ за смразяващия сън от предишната нощ. Тя стана и взе да оглежда клоните над главата си. Намръщи се, откривайки ужасяващи прилики между гледката край себе си и нощните кошмари.

Тръгна бавно напред по пътеката. Дишането ѝ се у чести, сякаш въздухът край нея се беше сгъстил. Дърветата сякаш я притискаха, затваряха я в какавида на задушаваша клаустрофобия. Паника стисна гърлото ѝ и тя преглътна бързо, давайки си сметка, че вече е била тук... снощи, в съня си.

Краката я носеха сковано напред като дървена кукла, движена от външна сила, неподвластна на волята ѝ. Сърцето ѝ барабанеше в гърдите, докато навлизаше все по-навътре в гората, водена от знание, което не би трябвало да притежава. Уханието на боровете стана почти лепкаво и стъпките ѝ се забавиха при мисълта, че ако тя наистина е права, то полянката всеки момент ще се разкрие пред погледа ѝ.

Искаше ѝ се да спре, да не продължава напред. Но не можеше. Трябваше да разбере дали тази поляна с големия плосък камък е ей там, отпреди. Не би могла да понесе чувството за неувереност, ако се обърнеше кръгом и се върнеше в странноприемницата, без никога да узнае истината. Трябваше да продължи. Стон се изтръгна от гърдите ѝ, когато гъстата гора се разтвори пред нея. Застана насред поляната от

своя сън. Плоският камък, подобен на огромен полегнал надгробен камък, лежеше там в центъра, надсмиваше ѝ се със самото си съществуване.

— Не!

Отрицанието се изплъзна от устните ѝ в отчаян шепот. Ала да отрече съществуването на камъка би означавало да се признае за напълно изгубила разсъдъка си. Дълго време само го гледа, сякаш очакваше да изчезне като облак дим.

После тръгна към него, рязко върната в съня си. Ръката ѝ трепереше, когато я протегна и докосна студената твърдост на повърхността. Задъхваше се, докато усещаше канарата под пръстите си. Беше истинска... Боже господи, истинска беше! Спомни си допира ѝ до гърба си...

Но ако камъкът бе истински, какво остава тогава за останалите среднощни образи? Ами хората в черни роби и дълбоки качулки? Смътно осъзна, че дочува пляскането на вълни. С помътнели очи забеляза едва сега, че от другата страна на камъка към океана рязко се спуска скалист отвее. И внезапно си спомни, че шумът на вълните присъстваше и в съня ѝ.

Извърна се рязко, а очите ѝ се защураха панически из поляната. Сън ли е било, или е била приспана и донесена тук? Въпросът крещеше в главата ѝ и тя политна назад, встрани от камъка. А дали не е било поредното видение на нещо познато от минало, което не бе изживяла? Странното прилепчиво чувство, което не я оставяше от мига, в който стъпи в „Гарвановото гнездо“.

Тя се смрази, когато лъч слънчева светлина просветна през дълбоките сенки и се отрази от нещо златисто на земята до камъка. Врълхлетяна от ужас, тя се наведе и го вдигна.

Златиста шнола. Същата шнола, която бе придържала сплетената ѝ коса, когато заспа снощи изнемощяла на леглото. Тя прегаряше ръката ѝ — безспорно доказателство, че Дарлин е присъствала физически снощи тук, на това място. Пое си спазматично дъх и я хвърли на земята. Ужасяващият кошмар е бил истински. Тя е била упоена и донесена в гората. Била е поставена върху камъка... А облечените в тъмни роби бяха припявали над нея.

Странноприемницата и нейните гости вече не ѝ се виждаха просто странни. Те бяха злонамерени. Мирисът на злото смъдеше в

носа ѝ и от гърлото ѝ се отрони стон, когато, осъзна, че по някакъв начин бе станала част от техните зловещи намерения. Да бяга! Тези две думи пицяха в кръвта ѝ.

Трябваше да се измъкне отгук, да напусне това място. Тя беше в опасност, в смъртна опасност.

Обърна се и хукна слепешком назад по пътеката. Храсталаците и клоните на дърветата сякаш оживяха и се запресягаха да я удрят и дращят, протягаха бодливи пръсти, за да спрат бягството ѝ. Сякаш природата около нея правеше неприкрит опит да я задържи тук завинаги. ИстERICНИ хлипове я давеха, докато си проправяше път през пътеката.

Сълзи замъгляваха зрението ѝ. Ще стигне хана, ще си стегне багажа и ще се спасява по-далеч отгук. Нямахше представа какво точно става, но със сигурност не желаше да остане, за да провери.

Забави крачки, когато внезапно се сети за Куинтин. Беше ли и той част от тази лудост? Играеше ли някаква роля в това, което ставаше?

Нетърпеливо избърса сълзи и наложи на дишането си нормален ритъм. Не може... Не може Куинтин да не е също толкова невинен колкото беше и тя. И все пак, колкото и да го оправдаваше сърцето ѝ, не можеше да отрече мрачната му привлекателност, начинът, по който я омагьосваше, щом беше близо до него.

Омагьосана... Вещици... Вещери... Господи, нима това бе смисълът на ставащото тук? Беше ли се натъкнала неволно на сборище на вещиери? На почитатели на Сатаната? Мисълта ѝ се върна към черните роби, пламъците на свещите, странното скандиране и кръвта ѝ се смръзна.

Всичко изведнъж си дойде на ужасяващото място и тя осъзна, че трябва да се спасява преди падането на нощта, когато пълната луна щеше да огрее земята. Отново се сети за големия плосък камък и си помисли: нищо чудно, че Уилма и Харолд се отнасяха към нея като към почетен гост. Тя щеше да бъде тяхното жертвено приношение.

ШЕСТА ГЛАВА

На влизане в странноприемницата Дарлин не срещна жива душа и това я зарадва. За миг се поколеба в полутъмния коридор, докато се чудеше коя да бъде първата ѝ стъпка по посока на планираното бягство.

Ханът бе усамотен, до най-близкия град се пътуваше половин час с кола. Не ѝ се тръгваше пеша, а кола на разположение нямаше.

— Ще повикам такси — промърмори на глас, но в този момент я споходи мисъл, която я смрази. Вече близо седмица живееше тук, а нито веднъж не бе чула телефонен звън.

Не може да няма телефон — каза си тя и отпъди отчаянието, което заплашваше да я екове. Все пак това е хотел — убеждаваше сама себе си. — Нали трябва по някакъв начин да се правят резервации. Изключено е да няма телефон. Тя трябваше само да го намери.

Докато се прокрадваше по коридора, до слуха ѝ откъм трапезарията достигна тих разговор и приглушен смях. Погледна часовника си и изведнъж осъзна, че е време за обяд. Чудесно, каза си с първата искра на оптимизъм, проблеснала в съзнанието ѝ. Може би докато се хранят и това отвлича вниманието им, тя ще успее да открие телефона.

Започна търсенето от дневната. Провери във всички чекмеджета, зад разните джунджурии, претърси и за издайнически жици. Нищо. Сълзи на безнадеждност запариха на очите ѝ. Трябваше да намери телефон. Трябваше! Обезумяла от страх, тя премина в съседната стая — малка дневна, в която влизаше за пръв път. Надежда разцъфтя в гърдите ѝ при вида на писалището в ъгъла. Сигурно ще има телефон върху него. Погледът ѝ се плъзна по повърхността, жадно търсейки желанния предмет. Видя какво ли не — книга за резервации, счетоводна книга, тежест за затискане на хартия.

Но телефон нямаше.

Огледа трескаво стаята с нейните полици, отрупани с книги, малката ниска масичка до старинно канапе за двама. Провери

навсякъде, където един нормален човек би държал телефона си. Но тези хора не бяха нормални. Телефон нямаше.

Безсилие се надигна в нея и с въздишка на поражение тя се отпусна върху канапето. Кракът ѝ, без да иска, събори от масичката голяма черна книга, от която при падането на пода се разпиляха фотографии. Фотографски албум.

Обзета от любопитство, тя се спусна на колене и събра снимките в ръка. Бяха стари черно-бели фотографии на хора, застанали в двора пред хана.

Бързо ги прехвърли и дъхът ѝ секна при вида на едната снимка. Жената имаше къса и къдрава руса коса, а от двете страни на хубавата ѝ усмихната уста танцуваха трапчинки. Мъжът до нея беше висок и хубав, с момчешка усмивка.

Дарлин ги позна веднага, макар че времето бе изличило донякъде образите им. И все пак, откакто бяха умрели, на тоалетката в стаята ѝ стоеше тяхна снимка в сребърна рамка. Това бяха нейните родители. Студен страх я помете, завлече я с ледените си вълни. Защо беше тук снимката на нейните родители? Без някаква съзнателна мисъл в главата, тя продължи да преглежда купчината снимки. Не позна останалите хора, но откри още една на майка си и баща си. Малко момиченце със сериозни очи и руса коса седеше в скута на майка ѝ. Дарлин знаеше, че момиченцето е тя и умът и запрепуска, опитвайки се да изтълкува всичко, свързано с това.

Смътното чувство за нещо познато, което не я оставяше намира от мига на пристигането си тук, чувството за вече видяно и преживяно, за déjà vu, както казват французите, което така я тревожеше... Сега всичко си дойде на мястото по някакъв безумен начин. Значи е била тук като съвсем малка и повторното ѝ идване бе разбудило смътни спомени, почти забравени с времето, може би несъзнателно потискани, за да успее да запази разсъдъка си.

Дъхът ѝ секна, когато попадна на следващата снимка и очите от кошмарите ѝ се втренчиха в нея. Бозавите тонове на старинната фотография само засилваха острото въздействие на тези очи.

Ръката ѝ потрепери, докато се взираше в мъжа. Беше Куинтин, и същевременно не беше. Същите черти, но рисувани от много по-остра четка. Огънят, пламтящ в очите; бе покварен от злото. Това бяха очите от нейните кошмари и на нея ѝ приля от ужас при мисълта, че не са

били безумни образи, породени от въображението на изплашено дете. Те бяха истински, мъжът бе истински. Обърна снимката, неспособна да гледа повече тези очи. На гърба беше написано с мастило едно име.

Девън Маршал.

Девън Маршал. Куинтин Маршал. Сърцето ѝ спря в гърдите. Господи, та това бе бащата на Куинтин! Знаеше го със сигурност. А това означаваше, че Куинтин е вероятно част от цялото това безумие, което я обкръжаваше. Тя притисна устата си с ръка, за да сподави един хлип. *Моля те, Куинтин, недей. Моля те, Господи, нека той не участва във всичко това.* В слепоочието ѝ запулсира главоболие, а виденията от кошмара се върнаха да я преследват. Тя трябваше да се махне отгук.

Напъха снимките обратно в албума и го върна върху масичката. Не искаше да гледа повече... Нямаше и нужда. Всякаква мисъл за намирането на телефон я напусна, а нуждата да избяга стана неудържима. Излезе от стаята и хукна към стаята си с едничката мисъл да събере багажа си и да се измъкне от тази къща. Дори ако ѝ се наложеше да извърви пеша сто мили... хиляда мили. Не можеше да остане тук и нито минута повече.

Щом влезе в стаята си, тя измъкна куфара си от дрешника и го разтвори върху леглото. Взе да сваля окачените си в гардероба и в дрешника дрехи, да вади къде що имаше по чекмеджетата и да ги хвърля в куфара, без да си прави труда да ги сгъва. Главоболието ѝ се усили заедно с чувството за неотложност, която я притисна. Всяка минута, която се изнизваше, я изпълваше още по-силно усещане за надвиснала беда.

На вратата се почука и тя замръзна. Дъхът ѝ секна в гърлото. Застана неподвижна. Затвори очи и се опита с усилие на волята да накара този, който чукаше, да се махне и да я остави на мира.

— Дарлин! Дарлин, добре ли си? — дочу през вратата притеснения глас на Уилма. — Видях те да идваш насам и ми се стори, че си разстроена. Да не си болна? Искаш ли нещо?

Дарлин прокле старицата и майчинската ѝ загриженост. Знаеше, че трябва да ѝ отговори, тръгна към вратата е разтреперани крака и я откряна.

— Ами... Боли ме глава, та реших да полегна за малко. Ще се оправя. Трябва само да си почина.

Като малък булдозер Уилма я избута от вратата, сбърчила разтревожено чело.

— Да ти донеса ли аспирин? Имам от онзи, дето не дразни сто...

Тя млъкна при вида на отворения върху леглото куфар.

— Ти май си стягаш багажа? — Произнесе думите бе интонация, впила напрегнат поглед в Дарлин. — Нали не смяташ да си тръгваш? Имаш още две седмици ваканция.

— Ами... аз... Търсех нещо в куфара.

Дарлин усети колко е неубедителна. Не я биваше да лъже.

— Божичко!

Уилма излезе заднешком от стаята и затвори след себе си.

Дарлин разбра, че времето ѝ изтича, и се хвърли в трескаво опаковане. Трябваше незабавно да тръгва, ако искаше изобщо да се махне отгук. Затвори куфара и тръгна към вратата.

Сграбчи дръжката и се опита да отвори, но безрезултатно. Явно я бяха заключили отвън. Беше закъсняла. Същинска муха, уловена в паяжина. Хлип на отчаяние изклокочи в гърлото ѝ, докато натискаше ли натискаше дръжката на вратата. Нищо. Изстена в безпомощен гняв и заудря по вратата с юмруци, докато остана без сили. Облегна се на нея и заоглежда с обезумели очи стаята, опитвайки се да намери друг изход.

Изтича до прозореца и погледна надолу към покрития с циментови плочи вътрешен двор, три етажа под нея. Нямахме друг изход.

Със сковани крака се дотътри до леглото и се отпусна на ръба му. Сънуваше най-страшния си кошмар, заобиколена от хора, които целяха да ѝ навредят, само че този път нямаше да се събуди, окъпана от сутрешното слънце. Затвори очи и си пожела като ги отвори, да бъде отново в кухнята на баба с мириса на лавандула и прясно опечени курабии, заобиколена от обич и чувство за сигурност.

Не знаеше колко време остана така. Изведнъж отвън се чу потракване на ключове. Скочи от леглото и отстъпи назад към стената. Страх я беше да види кой ще влезе в стаята. Изхълца от облекчение и се метна към едрия мъж, който застана на прага.

— Чичо Доналд! — извика и го прегърна през широките гърди, притискайки се към единственото познато нещо в този свят на

кошмари. — Моля те, трябва да ме изведеш оттук. Да се махаме веднага!

— Успокой се, успокой се — потупа я той по гърба и се освободи от силната ѝ прегръдка. — Уилма ми каза, че не се чувстваш добре.

Уилма и Харолд се виждаха зад гърба му.

Дарлин отстъпи крачка назад и отвори уста да отговори, но преди да издаде звук, я връхлетя вълна на ужас, от която физически ѝ се догади. Бе поразена от едно видение. Мъжът с огромния като варел гръден кош, облечен в кървавочервена роба — беше ѝ се сторил позната.

Чак сега осъзна, че това е бил чичо ѝ Доналд. Панически заотстъпва назад от него, докато се удари глухо в стената зад себе си.

— Ти... И ти участваш във всичко това — прошепна задъхано. — Ти си част от това зло. Вие всички искате да ме убиете.

Доналд се засмя — дълбок гръмовен смях.

— Не ставай мелодраматична, Дарлин. Никой не иска да ти причини зло. Дори напротив. Ти, мила моя, си нашата надежда за бъдещето.

Дарлин се намръщи, изпълнена с любопитство въпреки страха си.

— Какво искаш да кажеш?

Той се пресегна и взе ръцете ѝ в своите. Тя се пребори с импулсивното желание да се отдръпне рязко, отблъсната от студенината на ръцете му, обхванали нейните. Студени като смъртта.

— Ти си родена тук, в тази къща. В спалнята в дъното на този коридор.

— Знаех си — промърмори тя. — Знаех, че това място ми е познато.

Той кимна.

— Беше зачената на специална церемония с много специално предназначение — най-високата чест. Родителите ти те повериха на Повелителя на мрака. Вие с Куинтин трябва да изпълните предназначението си и да осъществите своята съдба, която ще донесе на всички ни всичката власт и слава на този свят. — Гласът му звънтеше от религиозен плам.

Тя изтръгна ръцете си от неговите.

— Куинтин? — прошепна измъчено името му и затвори очи, за да преодолее болката, обгърнала сърцето и. — Той знае ли за всичко това?

Чу как някой влиза в стаята, отвори очи и го видя — Куинтин. Лицето му беше свършено безизразно, погледът отбягваше нейния. Дарлин го гледаше втренчено, опитваше се със силата на волята си да го накара да я погледне, да ѝ каже, че не участва във всичко това, че е станало някакво недоразумение. Но той не я погледна. Взорът му остана твърдо прикован в някаква точка на стената зад гърба ѝ.

Доналд потупа Куинтин по гърба и се усмихна благодушно.

— И Куинтин, подобно на теб, бе заченат със специална: цел. Баща му беше един от най-доверените ни следовници. Куинтин бе поверен на Повелителя в церемония, скрепена с кръв. — Усмихна се първо на Куинтин, после отново на Дарлин. — Години чакаме настъпването на тази нощ, на този момент. Довечера, при пълнолуние, ще изпълните съдбата, която бе избрана за вас.

— Какво ще ни се случи? — прошепна Дарлин, а сърцето ѝ се мъчеше да изхвъркне.

Усмивката на Доналд стана по-широка.

— В полунощ, когато пълната луна изгрее над главите ни, Куинтин ще се изпълни с духа на повелителя, а после на специална церемония ще те обладае на жертвения олтар. И ти, мила моя... — усмихна ѝ се той широко като горд баща, — ще заченеш и родиш детето на Сатаната.

Светът се наклони и олюля и Дарлин усети, че се подхлъзва от ръба на здравия разум.

— Вие сте луди — изплъзна се от устните ѝ, докато отстъпваше назад. — Вие всички сте луди.

— Хайде, хайде! Не е необходимо да си приказваме подобни работи — търпеливо я порица Доналд. — От теб зависи дали всичко ще мине гладко и спокойно, или ще си създадеш неприятности. Приеми съдбата си. Радвай се на участта си. Наслади се на играта с Дявола.

Тя се вторачи в Доналд, после прехвърли погледа си върху Куинтин, разходи го по чертите на лицето му, търсейки някакъв знак, някакъв намек за милост.

— Ти... ще ме изнасилиш?

Очите му все така отказваха да срещнат нейните.

— Ще направя всичко необходимо.

Гласът му беше лишен от чувства също като лицето му.

Дарлин изстена и се отпусна на ръба на леглото. Краката отказваха да я държат.

— Точно така, миличка. Почини си.

И Доналд махна на всички останали да напуснат стаята. За миг черните очи на Куинтин намериха нейните и в тях тя прочете напрегнато послание, което не съумя да изтълкува. То изчезна също тъй бързо, както се и появи, погълнато от мрака. Без да каже дума, той излезе от стаята.

— Трябва да се подготвиш за тази специална нощ на церемонии и магия — продължи Доналд. — Ще получим благословията на Повелителя и никой от нас няма да е вече такъв, какъвто е бил.

С тези думи той също се обърна и излезе.

Дарлин чу прещракването на ключа в ключалката и разбра, че отново е в капан, заключена в стая, откъдето не можеше да избяга. Не знаеше колко дълго седя неподвижна на леглото, опитвайки трескаво да проумее онова, което научи. От казаното излизаше, че родителите на Куинтин, както и нейните собствени родители, са били част от това гнездо на злото. Знаела ли е баба й? Защо Дарлин не е била предупредена? Сега разбра защо винаги се бе чувствала неловко в присъствието на чичо си Доналд. Потрепери при спомена как той изглеждаше в алената си роба.

Образи танцуваха в главата й, образи, които чак сега разбра, че са били спомени. През очите на детето, което е била, тя си спомни поляната, наблюдаваше големите, загърнати в роби, да вдигат ръце нагоре, да призовават демоните на ада. Спомни си също, че бе виждала сред тях и доктор Бенет и най-сетне проумя защо събужда у нея тревожни чувства.

Отново преживя страха, пробягал през нея, когато висок тъмнокос мъж с черни очи започна да зове силите на мрака да го изпълнят, да го погълнат. Нищо чудно, че толкова години бе потискала тези спомени... Те бяха отвратителни, изтъкани от отчаяние и ужас. Този ужас, изпитан от нея като дете по време на церемониите, бе породил блокаж в паметта й и тя не си беше спомняла преживяното през целия си съзнателен живот. И накрая си спомни как среща

погледа на друго дете, застанало в противоположния край на поляната, и сега бе сигурна, че това дете е бил Куинтин.

Простена отново, а сърцето ѝ се съпротивляваше на онова, което мозъкът вече знаеше. Куинтин бе част от това. Той беше не по-малко зъл от всички останали. Защо не я бе предупредило сърцето? Защо у нея все още живееше една малка частица, която искаше да се вкопчи във вратата, че присъствието му тук е една грешка, че е също толкова безпомощна жертва, колкото беше и тя? Глупачка, сгълча се сама за тази надежда, защото любовта бе още жива в глупавото ѝ сърце. Накрая стана от леглото, давайки си сметка, че е седяла така с часове и се е опитвала да проумее предателствата, които я обкръжаваха. На родителите ѝ... на чичо ѝ... на Куинтин... Тя през цялото време е била безпомощна срещу техните машинации. Отиде до прозореца и видя първите сенки на здрача да се пресягат откъм хоризонта, носещи със себе, си мрака, изпълващ душата ѝ с отчаяние. Скоро щеше да мръкне. Скоро щеше да настъпи полунощ и церемониите щяха да започнат. Дете на Сатаната... Предпочиташе смъртта.

Дворът, покрит с циментови плочи, я зовеше и тя си помисли колко ще е лесно да се хвърли от прозореца. Щеше да умре, но поне щеше да знае, че се е защитила от изнасилване върху кървавия олтар, използвана от хора с перверзни и злонамерени желания. И все пак, въпреки примамливия повик на смъртта, част от нея се държеше вкопчена в мисълта за бягство. Взорът ѝ се спря върху голямата водосточна тръба, която се спускаше в ъгъла на сградата, скрепена с големи метални скоби... които би могла да използва като стъпала или за да се лови за тях с ръце. Беше опасно. Нямаше гаранции, но алтернативата бе ужасяваща и тя не желаше дори да я обсъжда в мислите си.

С усилие, от което чак изпъшка, тя повдигна прозореца и се загледа в мрежата срещу комари, закриваща отвора. Изскимтя панически и взе да я раздира с нокти, без да обръща внимание на драскотините, оставящи дълбоки следи по ръцете ѝ. Искеше да излезе навън, а мрежата бе застанала между нея и свободата.

След като не успя да я свали с голи ръце, тя отиде забързано до куфара си и взе да рови из несесера с тоалетните принадлежности. С победоносен вик измъкна ножичка и хукна обратно към прозореца. С треперещи ръце срязва мрежата, а страхът ѝ вливаше нови сили.

Трябваша ѝ минути само, за да премахне тази бариера. Въздъхна с облекчение, свали цялата рамка и отново впери очи във водосточната тръба.

Сега ѝ се видя съвсем тъничка и далеч не толкова солидна, колкото преди минути само. Попита се дали ще издържи тежестта ѝ или скобите ще се откъснат от дървото и ще я запратят върху цимента долу.

Само да имаше друг изход... Но докато се взираше в тъмнеещото небе, разбра, че времето ѝ е на привършване. Друг път към свободата нямаше. Изпълзя върху перваза и клекна на него. За да се вкопчи в тръбата, трябваше да скочи. Ако не я улучеше, щеше да се гмурне към смъртта. Но и в двата случая щеше да се отърве. Пое си дълбоко въздух и се метна през прозореца.

СЕДМА ГЛАВА

Усети, че лети във въздуха. Дъхът ѝ изскочи със свистене мига, в който се удари в стената на къщата. Сграбчи тръбата и острият метал на скобата се заби болезнено в дланта ѝ.

За миг остана просто да виси, умираща от страх, че всякое, дори най-малко, движение ще я запрати като камък долу върху цимента.

Погледна под себе си и се вкопчи още по-силно в тръбата, преборвайки се с виенето на свят. По горната ѝ устна избиха капчици пот. Не гледай надолу — заповяда сама на себе си. Бавно, все още със затворени очи, започна да се спуска сантиметър по сантиметър. Краката и ръцете и търсеха сляпо всяка скоба, за която да се вкопчат.

Вечерните сенки танцуваха край нея и тя се усети забулена във влажната мъгла, която се надигаше от океана. Беше признателна, че я има, защото се надяваше, когато се спусне долу, тя да я скрие в сивото си було. Сантиметър по сантиметър, всеки белязан от болка, тя се придвижваше надолу, а надеждата караше сърцето ѝ да тупти в слепоочието. Само да можеше да се отдалечи от странноприемницата, щеше да върви пеша, докато се добере до безопасно място.

Почти беше стигнала, когато чу над себе си някакъв звук. Погледна нагоре и зърна лицето на Уилма, надничачо през прозореца със свалената мрежа.

— Измъква се!

Викът на старата жена изпълни сърцето на Дарлин с чиста, неподправена паника.

Сподави плача си и бързо се спусна още няколко стъпки, след което скочи, а краката ѝ поеха болезнения удар в цимента. Без да разсъждава, е едничката мисъл, че трябва да се спасява, хукна по пътеката пред себе си.

Вятърът, вдигащ вълни в близкия океан, свистеше в ушите ѝ и развяваше косата ѝ около лицето, но дори той не ѝ пречеше да чува виковете на хората след себе си. Обърна се зърна тъмни фигури в парцалите мъгла, тичащи след нея, настигащи я, докато тя се

препъваше, стъпваше накриво встрани от пътеката и се хлъзгаше в камъните.

Мракът се спусна рязко, сякаш нощта бе хищно животно, захапало деня на един залък. Само откъм близките вълни се виждаха леки отблясъци, а над тътена им чуваше как викат името ѝ, отново и отново. Тя не спря, не се замисли. Беше програмирана да се спасява и всяка мисъл бе помитана встрани, докато си проправяше път през острите и хлъзгави камъни. Сълзите също пречеха на нейния бяг, замъгляваха зрението ѝ, докато се опитваше да избяга от дявола.

Извика, когато се подхлъзна и падна на едно коляно. Камъните раздраха плата на джинсите и се впиха в плътта ѝ. Дарлин стана, но усети, че от раната бликна кръв.

— Дарлин!

Дълбокият, до болка познат глас се разнесе непосредствено зад гърба ѝ — толкова близо, че тя разбра: само ако се пресегне, ще я стигне.

Изведнъж осъзна колко е безполезен опитът ѝ да избяга. Тук на скалистия бряг, който изчезваше на няколко метра от нея във водата, тя бе уловена в капан — в капан между дявола и дълбокото синьо море.

Истеричен смях забълбука на устните ѝ и тя напъха юмрук в устата си, защото знаеше — поддаде ли се на този смях, със сигурност ще изгуби разсъдъка си.

Обърна се с лице към него. В този миг иззад пластове мъгла надникна пълната месечина и погали силните му хубави черти с любовна милувка. Гарвановата му коса се вееше над челото и тя имаше чувството, че е вещер, дошъл да вземе душата ѝ. Ала в очите му имаше нежност, която превърна смяха ѝ в плач. Боже, колко го обичаше! Явно беше полудяла.

В изражението му, когато протегна ръка към нея, прочете напрегнатост. Отново имаше чувството, че очите му ѝ говорят... че казват нещо, което тя жадува да чуе, трябва да чуе.

— Ще ти помогна, Дарлин, но трябва да ми се довериш.

Осъзна, че думите са били произнесени на глас.

Разумът ѝ подсказа да не става глупава, че ще е по-добре да се хвърли в океана, отколкото да се довери на този изгарящ поглед, на тази черна душа. Ала сърцето ѝ литна окрилено от нова надежда. Ами ако през цялото време е била права? Ако и той е бил безпомощна

жертва? Възможно ли бе да е дошъл да ѝ помогне, да знае някакъв из за бягство?

Взря се дълбоко в очите му и видя не огньовете на нещо много различно. Нещо, което я накара да се довери, да повярва на сърцето си. Предавайки се във властта му, тя положи сърцето си в неговите крака, на волята му собствения си живот. И му протегна ръка. Той я сграбчи здраво и сигурно, и в един дълъг миг очите им останаха склучени. И отново тя остана с впечатлението, че той се опитва да ѝ внуши нещо... нещо, което не е в състояние да изрече с думи, ала иска тя да го знае. И тогава, като я улови още по-здраво, той извика на хората, застанали на ръба на пътеката:

— Всичко е наред! Хванах я.

Дарлин хлъцна задъхано. Погледна го с обвинение в очите, а викът му продължи да отеква в ушите ѝ. Тежестта на предателството му я накара да залитне замаяно. И като простена от бездънно отчаяние, тя затвори очи и се предаде на вихрения мрак, който я пое в прегръдката си.

Със силно уверено движение Куинтин я подхвана в ръце тръгна назад към другите, които чакаха. Беше доволен, успя да я настигне и улови, преди тя да направи някоя глупост, като например да се хвърли във водата. Тя бе неизменна част от онова, за което те се бяха трудили от години. Всичко щеше да е загубено, ако тя бе загинала в морето.

Стисна още по-здраво неподвижното ѝ безжизнено тяло. Направи му впечатление как лунните лъчи милват чертите ѝ. Той нямаше да предприеме нищо, което да попречи на поредицата от събития, които щяха да се разгърнат в тази пълнолунна нощ. Беше работил упорито, всички бяха работили, бяха планирали, бяха стигнали твърде далече, за да допуснат нещо да попречи на онова, което съдбата бе отредила тази нощ.

Когато Дарлин се събуди, тя лежеше върху каменния олтар, облечена в тънка като паяжина бяла роба, която си спомни от предишната нощ. Робата не бе в състояние да се пребори със студа, който се просмукваше в тялото ѝ от камъка под нея. Единствената разлика беше в това, че този път не бе упоена. Нямаше я благословената объркваност, която да помъти съзнанието ѝ.

Ръцете ѝ бяха завързани здраво за дървен кол някъде зад главата ѝ, краката ѝ бяха завързани за други два кола, посвени от двете

противоположни страни на камъка. Боже, тя е безпомощна като жертвен агнец на олтара на смъртта. Усети краткотрайно замайване и се опита да намери забава в тъмнината. Но забравата бе изчезнала, беше я предала на ужасяващата действителност. Поляната бе изпълнена блещукащи светлини и танцуващи сенки. Дочуваше биенето на вълните в близките скали. Обърна глава и погледна отвесно спускащата се скала. Прииска ѝ се да може да се освободи от удържащите я въжета и да се метне оттам към смъртта. Беше готова на всичко, само и само да избегне ужаса, който щеше да изтърпи.

Затвори очи и носът ѝ се изпълни със задушаващия мирис на горящите факли. Чу далечния печален писък на нощна птица. Прохладен морски бриз караше робата да прилепва към тялото ѝ, а кожата ѝ — да настръхва. Беше свършено сама — сама със своя ужас...

Взе да се извива, да се опитва да се изскубне от въжетата, които я сковаваха, ала за съжаление само ги затегна още повече. Когато грубото въже се заби в кожата ѝ, тя неохотно спря да се върти. Китките и глезените ѝ смъдяха болезнено. При мисълта за върховното предателство на Куинтин сълзи запариха на очите ѝ. Преглътна конвулсивно, защото не желаше да пролива сълзи за него. Той бе част от това гнездо на злото. Куинтин беше дяволът — демон, маскиран като мъжко съвършенство.

Как иначе можеше да си обясни властта, която упражняваше върху нея? Той излъчваше черна магия, откраднала душата ѝ. Властта му над нея бе безгранична, всеизгаряща, и тя чак сега проумя, че неин източник е черната му душа. Нищо чудно, че бе безпомощна пред чувственото привличане, което изпитваше към него. Нищо чудно, че не бе в състояние да се бори срещу магнетичното му присъствие. Той използваше сила на мрака, която не бе част от този свят. А сега се готвеше да обладае насила онова, която тя би му дала по своя воля, от любов. При тази мисъл очите ѝ отново запариха от сподавените сълзи.

Кръвта ѝ се смрази във вените, когато до слуха ѝ достигна далечното припяване на гласове. Напрегна се и този път не забеляза въжетата, прорязващи кожата ѝ. Ритмичното скандиране се приближаваше все повече. Ето ги вече на поляната. Бяха облечени в робите си, но този път качулките не скриваха лицата им. Вече не беше необходимо. Лицата им проблясваха в светлината на факлите,

отразяваха зловещото им преклонение пред черните сили и религиозен плам, гордостта им, че са предпочели мрака пред светлината. Всички гости на странноприемницата се придвижиха към центъра на поляната и образуваха кръг около камъка, където тя лежеше безпомощна като пеперуда, обездвижена от пробола я карфица.

Зад облечените в черни роби се зададе чичо й Доналд, а робата му пламтеше с цветя на пролята кръв. Неговото пълно червендалесто лице бе изкривено от лудост, когато мина напред, за да застане до главата й. А зад него, в прозрачна, бяла роба, беше Куинтин. Сърцето на Дарлин проплака мъчително, когато зърна омразата и озлоблението, които сковаваха лицето му и пламтяха в очите му. Той бе изгубен душа, изгубен за нея и за всичко, в което тя вярваше. Той бе обречен да гори в ада, задето бе прегърнал тази извратен светотатствена религия.

Когато се приближи и застана до краката й, тя затвори очи, защото не можеше да го гледа, не можеше да мисли за онова, в което след малко щеше да участва. Канеше се да се подиграе с акта на любовта.

Скандирането набра сили и се заразбива в слуха й като вълни в далечните скали. Дарлин усети вибрация на енергия във въздуха. Повей на вятъра — горещ, като изригнат о недрата на ада — подухна над нея, а нощното небе бе прорязано от пращяща светкавица. Сякаш самата атмосфера около тези хора реагираше на напевното им скандиране.

Гласовете се издигнаха в кресчендо и Дарлин изгаряше от желание да си запуши ушите от тези зловещи звуци. И изведнъж... тишина. Толкова дълбока, че й се стори неестествена.

— Деца... Властта и славата на великия Луцифер са наши тази нощ. — Плътният глас на Доналд изпълваше тишината. — Ние сме избраните. Ние служихме добре на Повелителя и той е доволен. Всичко, за което се трудихме, което очаквахме, ще се сбъдне тази нощ, когато нашите деца се обединят. — Той отметна глава, а от устата му заизлизаха нечленоразделни несвързани звуци. После думите отново зазвучаха: — Ние сме благословените... След тази нощ светът ще ни принадлежи. — Очите му блестяха с неподправената светлина на лудостта.

— Ти не си нормален! — възкликна Дарлин, неспособна да мълчи повече. — Вие всички сте откачили! — извика тя, и страхът й се

отприщи в сърдити крясъци. — Толкова ли не виждате, че това, което правите, е нередно? Това е... лудост!

— Не, скъпа моя. Не ние сме лудите — отвърна Доналд с монотонен ритмичен глас на човек, който се опитва да внушава. — Ще ти кажа кои бяха лудите — твоите родители и родителите на Куинтин. — Той се наведе толкова близо над нея, че обонянието ѝ бе задръстено от киселия му дъх. — Те обещаха децата си на Сатаната, а после опитаха да се отменат от обещанието си. Опитаха да се измъкнат от нас, да ви отнемат и вас. А това е престъпление, за което има едно наказание — смърт. — Пламъкът в очите му се разгоря още по-силно и сякаш я опърли с напрегнатата си жар. — Опитаха се да избягат, да напуснат лоното на семейството. Но за предателите няма живот.

Дарлин се задъха.

— Ти си ги убил! Ти си убил баща ми и майка ми.

— Родителите на Куинтин — съгласи се той. — Сторих това, което ми нареди Повелителят на Мрака. Предателите трябва да умрат.

— Предателите трябва да умрат — откликна като ехо хорът на останалите, а очите им отразяваха светлината като в хипнотичен транс.

Дарлин погледна към Куинтин, чието изражение не се беше променило. Сякаш бе издялан от камък.

Нова светкавица раздра небето и косъмчетата по ръцете на Дарлин щръкнаха нагоре, сякаш в отговор на небесното послание.

— Ти си убиец! — изкрещя тя на чичо си, а очите ѝ се замятаха насам-натам, търсеха помощ от някого, от кого да е.

— Убих, за да защитя договора, който сключихме с Повелителя. А сега настъпва моментът. — Доналд не обърна внимание на виковете ѝ и вдигна ръце към бушуващото небе. — Нашият обичан Повелител е наблизил. Усещам силата му. Усещам самото му присъствие около нас.

Главата му отново се отметна назад и нечленоразделно мърморене зазвуча отново в тишината. Тълпата завика с учестен ритъм, а гласовете им граничеха с истерията.

Когато небето избухна в гръмовни светкавици, Доналд рязко изправи глава и погледна часовника си.

— В полунощ Повелителят ще се всели в Куинтин оплоди кучката, която му беше обещана. Тази нощ ще заченем детето на Сатаната.

Другите запищяха от радост. Безумен екстаз изкриви грозно лицата им.

— Куинтин, дете мое... Пригответи се да приемеш силата на Сатаната!

Куинтин се приближи по-плътно до камъка и се намести между краката ѝ като любовник. Бялата му роба я обгръщаше като булчински воал и макар че не я докосваше, дъха му я поглъщаше цялата.

— Моля те... — прошепна тя, когато той се сниши над нея, и погледна дълбоко в очите му, търсейки... умолявайки... — моля те, недей... Аз те обичам...

Думите се изплъзнаха от нея като последен призив към останките от човечност, които още проблясваха в душа му. Той застина над нея, а лицето му бе изкривено от така неистова ярост, че дъхът ѝ секна. Тя гледаше ужасена как той отмята назад глава и надава дрезгав вик на мъка.

Дарлин се напрегна, стисна очи и зачака.

ОСМА ГЛАВА

Над главите им се разрази гръмотевица и някой изпищя. Письък на ярост и страх. Тежестта от тялото на Куинтин изведнъж изчезна и Дарлин отвори очи.

В първия момент не разбра какво вижда. На поляната се бяха появили нови хора — мъже с джобни фенери и белезници. Светкавица прорязва небето и освети ставащото около нея. Някакви, мъже събираха накуп почитателите на Сатаната и им слагаха белезници. Полиция... Откъде се появиха? Кой ги бе повикал? Тя изстена. Не я интересуваха въпросите. Постепенното осъзнаване на факта, че е в безопасност, я обливаше на вълни.

Затърси с поглед из поляната мургавия мъж, притежаващ сърцето ѝ. Куинтин... Къде беше той? И на него ли му слагаха белезници заедно с останалите? Дъхът ѝ секна, когато видя Доналд да отстъпва бавно заднешком към отвесно спускащата се скала. Пред него се изпречи Куинтин.

— Всичко свърши, Доналд. Предай се — каза Куинтин със силен и нетрепващ глас. Черната му коса се развяваше от вятъра, изведнъж станал леденостуден, а бялата роба плющеше около стройното му тяло, издуваше се като криле на ангел отмъстител. Ала в черните му очи, виращи се в убиеца на неговите родители, нямаше и капка милост. Дарлин изведнъж осъзна, че всъщност Куинтин е отговорен за чудодейната поява на пазителите на закона. Черният ѝ демон се оказа предрешен ангел.

— Няма да отида в затвора! — отвърна Доналд с глас, преливащ от решимост. Аз трябваше да ги убия! Те щяха да погубят всички ни.

— Ти сам се погуби — отвърна Куинтин безизразно. — Предай се сега мирно и тихо.

— Мирно и тихо? — Доналд отметна глава назад и се изсмя гръмовно. Смехът му прозвуча като воя на прокълнатите в ада. — Това не е в стила ми. Аз искам хаос и неподчинение. Искам безредици и анархия.

В очите му се отразяваше светкавицата, пробягала през небето.

Куинтин се пресегна и сграбчи Доналд за китката, а рязкото му движение ги приближи опасно близо до ръба на пропастта. Отново блесна светкавица и огря със студената си светлина лицата на двамата боричкащи се мъже.

Дарлин спря да диша, докато наблюдаваше лицата на Доброто и Злото. Сблъсък по-стар от гората, която ги заобикаляше, по-древен от земята под нозете им. Сантиметър по сантиметър те се приближаваха все повече към отвеса, но и двамата не се интересуваха ни най-малко от опасната близост. Куинтин беше силен, мускулест и атлетичен, ала Доналд беше едър и масивен, а силата на безумието бушуваше във вените му. Двубоят беше с изравнени сили.

Всички на поляната замряха и се вторачиха със затаен дъх в битката на живот и смърт. Дори вятърът, духал безмилостно допреди секунди, внезапно утихна, сякаш и той бе затаил дъх. Дарлин потисна едно стенание, осъзнавайки каква се опитва да направи чичо й. Куинтин вече не го държеше за китката. Сега Доналд се беше вкопчил на смърт в Куинтин и го теглеше към ръба на скалата. Възнамеряваше да се хвърли в бездната и да повлече Куинтин със себе си.

— Чичо Доналд! Не! — изпищя тя, а сърцето й откликна на гръмотевицата разтърсила поляната.

Той я погледна, стреснат, и в този миг Куинтин рязко се отскубна назад и се отдалечи от него.

— Всичко свърши — каза той задъхано на по-възрастния мъж.

— Свърши ли? — Доналд отново се разсмя. — Аз ще си отида както го иска Повелителят!

И с тези думи той се обърна и се метна от скалата, а полите на червената му роба запърхаха във въздуха, докато смехът му отекваше до долу.

И после... тишина, ако не се брой шумът на неуморните вълни.

Дарлин разбра, че плаче, чак когато Куинтин се надвеси над нея и пръстите му нежно избърсаха сълзите й.

— Извинявай, Дарлин. Много съжалявам.

Той махна на един от мъжете, който бързо преряза въжетата. Щом тя се освободи, той я сграбчи в обятията си, а прегръдката му я стопли.

— Защо... Защо не ми каза, че не си от тях? — попита го тя, хълцайки.

— Не можех. — Гласът му беше тъжен като вятъра, задухал отново. — Трябваше да играя докрай. Те трябваше да вярват безусловно, че съм с тях, един от тях.

Целуна я по челото, по очите, милваше мокрите ѝ от сълзи коси.

Тя се взря в очите му и видя, че в тях изобщо не горят огньовете на ада. Това бе пламъкът на любовта и неговата топлина се разля и в нея, изпълни душата ѝ.

По-късно, след няколко часа, Дарлин и Куинтин стояха заедно в двора на странноприемницата и наблюдаваха как изгревът прогонва последните нощни сенки. Беше валило през нощта и утринният въздух бе наситен със свежия дъх на прясно измит свят. Бурята отмина и слънцето прорязваше ярки бразди през небето, обещаваше топлина и красота.

Ръката на Куинтин беше силна, обгърнала плътно раменете ѝ и тя знаеше, че ако погледне нагоре в очите му, те ще отразят любовта, грееща в нейните.

Бяха прекарали нощта в разговори. Той ѝ разказа за семейството, при което живял, когато навършил шестнайсет — мъж и жена, които наричаше свои родители. Мъжът бил полицейски служител и когато Куинтин станал на възраст да вземе решение каква професия да избере, той решил да поеме по стъпките на мъжа, когото бил обикнал.

Разследването на смъртта на родителите си, което предприел самостоятелно, го отвело в странноприемницата и при сатанистите. Така той решил да навлезе в организацията и да изобличи човека, отговорен за тяхната смърт.

Тя му се усмихна.

— Знаеш ли, така и не повярвах на думите ти, че си пътуващ търговец, но имаше и моменти, когато истински повярвах, че си дяволът.

— Аз и бях известно време — тихо призна той. — Бях изцяло обзет от ненавист и от нуждата да отмъстя за смъртта на родителите си. Мисля, че изгубих и една част от душата си, докато преследвах тази цел.

Сърцето ѝ потръпна в гърдите и тя отново изпита изумление от силната връзка, която я единеше с този мъж.

— Нищо ѝ няма на душата ти. Аз щях по някакъв начин да разбера, ако беше черна. — Ръката му я обгърна и тя погледна назад към хотела. Потръпна при спомена за думите на Куинтин... че е бил построен върху кошмари. — Те всички са луди... обезумели.

— Не напълно. Единственият истински луд беше чичо ти. Останалите са просто глупци, изгубени души, търсеци нещо, което никой не е бил в състояние да им предложи.

— А нашите родители? — попита тя с болка, защото все още ѝ беше трудно да разбере защо майка ѝ и баща ѝ са били замесени в тази история.

Той сви рамене.

— Знае ли човек какво ги е било облядало, за да се забъркат в нещо такова? Те са били овце, следващи обаятелен пастир, който им обещал, че светът ще падне в нозете им. — Погледна надолу към нея. Очите му бяха все така черни, но в тях вече нямаше тайнственост. — Важното, което трябва да помним, е, че родителите ни са се опитали да се измъкнат, за да ни спасят. Пожертвали са живота си за нашата безопасност.

Дарлин кимна и отново погледна назад към строгите очертания на странноприемницата.

— Какво ще стане с това място? — попита тихо.

— Съдът ще реши. Вероятно нищо. Единственият истински грях на Уилма и Харолд е тяхната глупост. Те не са знаели за убийствата. Ако изобщо получат присъда, тя едва ли ще е тежка.

— Имам ли основания да се страхувам?

— Нямах никакви основания за страх от когото и да било от тях. Те не са нищо без водачеството на Доналд. — Ръката му отново я притисна. — Пък и нищо не може да ти се случи, когато съм до теб.

Тя му се усмихна. Беше ѝ приятно да усеща силата му, красотата на духа му.

— Да не смяташ да прекараш остатъка от живота си редом с мен?

— Само веќе веќе веќе — отвърна той. — Ако, разбира се, си съгласна да се омъжиш в Портланд, щата Мейн, за едно ченге, което доста често се увлича изцяло по работата си. — Той нежно отметна

кичур коса от бузата ѝ. — Чух, че имат отчаяна нужда от добри учителки в Портланд.

— Аз пък имам отчаяна нужда от теб — отвърна тя.

Очите му заблестяха с пламъка, който тя така бе обикнала, а устните му се спуснаха към нейните, погълнаха я, обгърнаха я. Този път Дарлин не се изплаши от дълбините, към които той я повлече. Не се изплаши от вълшебството на ласката му. Напротив, отдаде ѝ се цялата.

Той неохотно прекъсна целувката. Пръстите му се провлачиха бавно и чувствено надолу по страната ѝ, уловиха брадичката ѝ.

— Колкото и да ми е неприятно да си призная, Доналд беше прав в едно отношение.

— Кое? — попита тя и го погледна с любопитство, опитвайки се да не обръща внимание на бушуващия пъкъл, който и най-малкото негово докосване запалваше в недрата ѝ.

— Тук ни събра съдбата. Може би нашето предназначение е било да разпръснем злото... или просто да се влюбим. Така или иначе знам със сигурност, че сме създадени един за друг. Обичам те, Дарлин. А когато се сдобием с дете, то ще е заченато в любов, дете на светлината.

Тя му се усмихна.

— Да — прошепна и устните му отново се впиха в нейните, а тя за пореден път се понесе на жарките криле на страстта. Душите им сякаш се докоснаха, а после се преплетоха. Тя разбра, че той завинаги ще остане вътре в нея, че душевността им ще бъде едно, докато са живи и след това. Да, той бе обладал душата ѝ, ала това бе най-сладкото обладаване, което някога бе познавала.

Издание:

Карла Касиди. Дяволът и дълбокият син океан

Редактор: Теодора Давидова

ИК „Арлекин“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.